

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

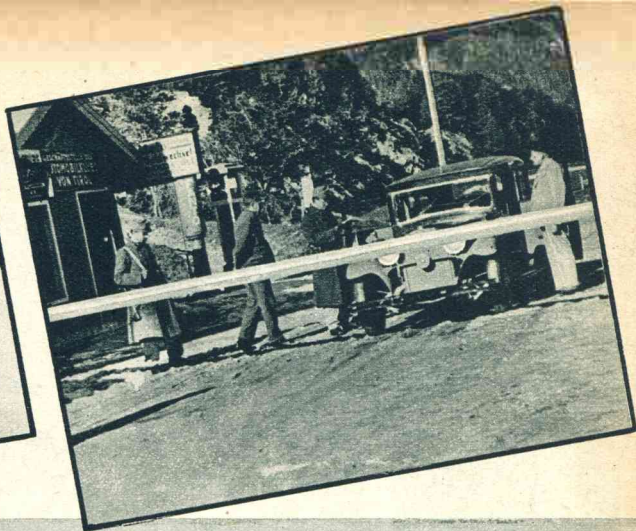
AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

HET ONDERSTE UIT DE KAN

Oostenrijksche grenswachten
op marsch langs gril-
lige rotspartijen.

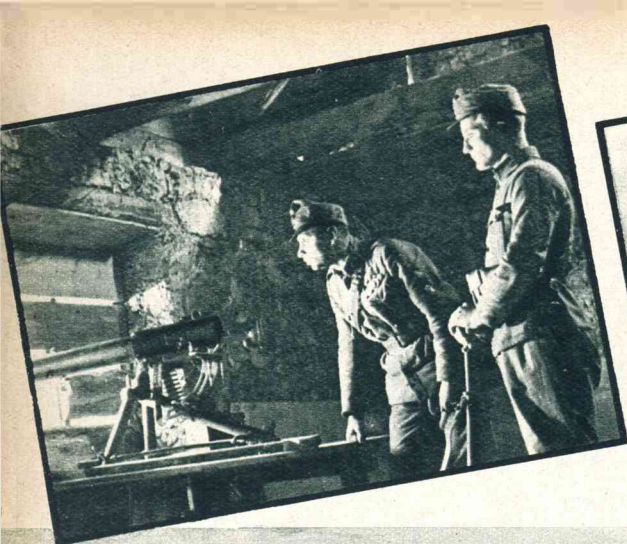

Op den grooten straatweg tusschen Beieren en Tirol, nabij
Kufstein. Enkele kilometers voor de grens spannen de Oostenrijkers zware
kettingen over den weg, opdat des nachts vooral geen auto's passeeren.

De Oostenrijksche contrôle op binnen-
komende automobilisten is zeer scherp.
Men vreest blijkbaar invoer van on-
gewenschte propagandisten.

ALS STATEN

Een hut in de Tiroler Alpen, voorzien van een machinegeweer, waarmee een bergpas in de nabijheid gemakkelijk wordt beheerscht. „Hipo's" houden er voortdurend wacht.

Een Oostenrijksche grenswacht bij den steen, die Beieren en Tirol scheidt.

Alleen de boerenbevolking werkt lustig in „twee landen tegelijk" en wordt daarin door geen van de partijen gehinderd.

TWISTEN

Dag en nacht wordt de straatweg Kufstein (Oostenrijk)-Bayrischenzell (Duitsland) streng bewaakt

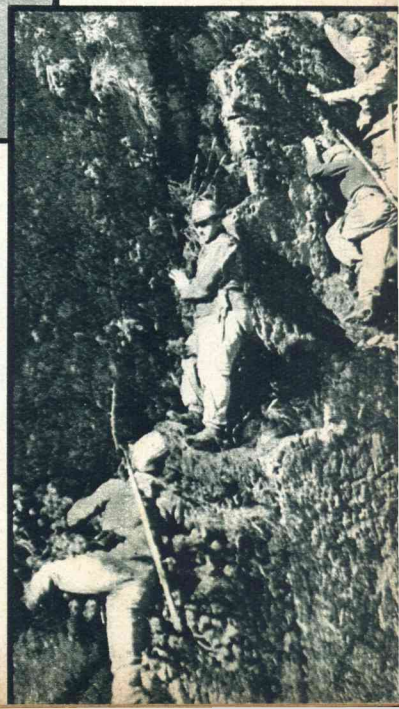

Soldaten op ski's onderhouden eenige malen per week een postverbinding tusschen de grensplaatsen.

Iedereen, die 'n pas heeft en terwille van zijn dagelijksche bezigheden de grens moet overschrijden, wordt aangehouden en nauwkeurig worden de papieren gecontroleerd.

Belangrijke waarnemingsposten liggen vaak tegen steile rotswanden.

Onder de vele, vaak oppervlakkige, beschouwingen over de verhoudingen tusschen de Europeesche staten, die de dagelijksche krantenlezer onder de oogen krijgt, is er ééne, die den laatsten tijd bijzonder actueel werd. Hoeveel inkt is er al niet verschreven aan de kwestie Duitsland—Oostenrijk? Een tendentieuze of onvolledige berichtgeving doet het vaak voorkomen, of de moeilijkheden tusschen beide landen, die reeds tot betreurenswaardige grensincidenten hebben geleid, een uitvloeisel zijn van de nieuwe politieke situatie ontstaan in Duitsland door het optreden van Adolf Hitler, en in Oostenrijk door dat van den Bondskanselier Dolfuss, maar iedereen, die zijn historie kent, zal daarvoor de schouders ophalen. Men behoeft immers geen honderd jaar in de geschiedenis terug te gaan om dezelfde, en veel ernstigere, conflicten tusschen beide landen te kunnen aanwijzen. De geschiedenis van de stichting van den Duitschen Bond, later van den Noord-Duitschen Bond, en zeker niet te vergeten de Duitsch—Oostenrijksche Oorlog, in 1866 door Bismarck uitgelokt en voorbereid, bewijzen wel voldoende, dat het hier een zaak geldt, ouder dan enkele maanden.

Thans wederom zijn de verhoudingen tusschen de naburen verslechterd. Na de onderdrukking van de propaganda der voor vereeniging van beide Duitsche landen ijverende nationaal-socialisten door het Oostenrijksche bewind hebben zich eerst

eenige diplomatieke conflicten voorgedaan. Regeeringsvertegenwoordigers werden teruggeroepen en daarna bemoeilijkt men wederzijds elkanders reizigers- en toeristenverkeer. En op ernstige wijze. De grenswachten werden versterkt, totdat tenslotte, wat bijna niet kon uitblijven, ook de geweren er aan te pas kwamen. Zeer onlangs schoot een Oostenrijksche patrouille op Duitsche soldaten, die tijdens ski-oefeningen op Oostenrijksch gebied schenen te zijn geraakt. De juiste toedracht van dergelijke grensincidenten is meestal even moeilijk vast te stellen als een antwoord op de vraag, wie van de twee partijen nu eigenlijk een oorlog begon.

Uit het jongste grensincident — de begrafenis van den gedooden Duitschen soldaat werd een groote nationale manifestatie — blijkt echter wel hoezeer de gemoederen aan beide kanten verhit waren.

Van Oostenrijksche zijde wordt, in het grensgebied van Beieren en Tirol, daar waar rond de schaarsche Alpenpassen eigenlijk een soort „niemandland" ligt, een scherp toezicht uitgeoefend. Een speciale grenswacht is er samengesteld uit de beste krachten, die zich na een oproep om vrijwillige bewakers voor de landsgrenzen aanmeldten bij de Oostenrijksche Bondsregering.

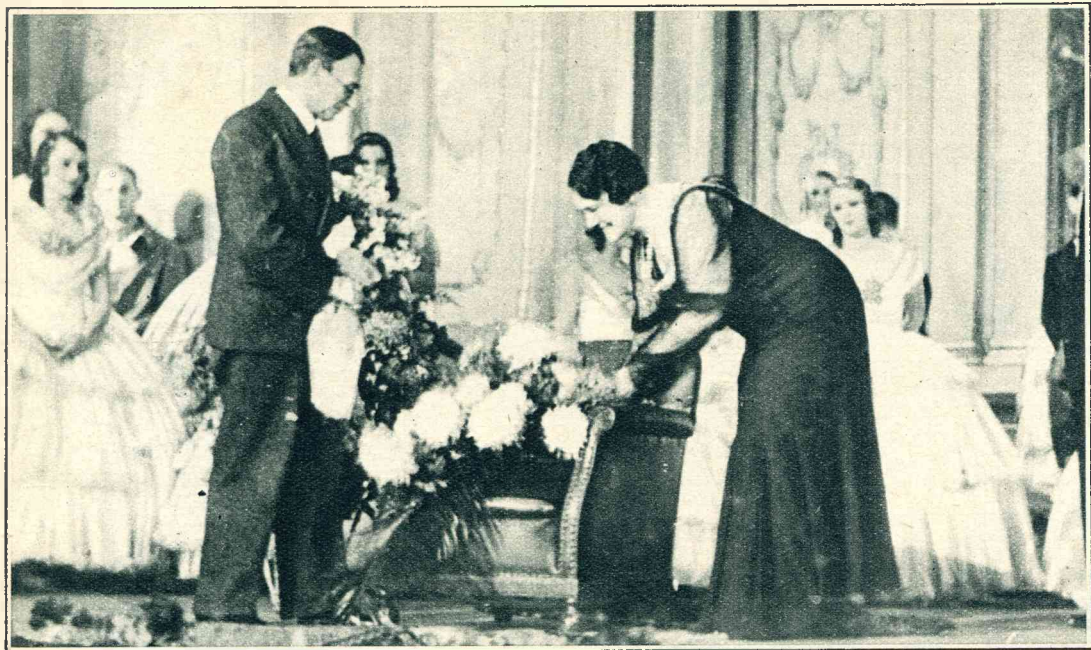
Het leven dezer soldaten, die „Hipo" (afkorting van Hilfspolizei) worden genoemd, is vol ontberingen en gevaren, zooals de foto's van onzen Oostenrijkschen foto-correspondent Heggy laten zien. Bedreigd door lawinen en gletschers, overgeleverd aan alle gevaren van een bestaan in het hooggebergte, eischt hun leven een bereidheid

tot vele ontberingen en offeringen.

De Duitsch-Oostenrijksche veeten zijn herhaaldelijk en terecht vergeleken met familie-twisten. Want Duitschers en Oostenrijkers zijn broedervolken en men vraagt zich af of 't handhaven van kunstmatige staatkundige grenzen een volledige verzoening niet in den weg staat. Tragisch is het, wanneer een volksgemeenschap uiteen ligt en dubbel tragisch wanneer een scheiding voert tot bloedige conflicten.

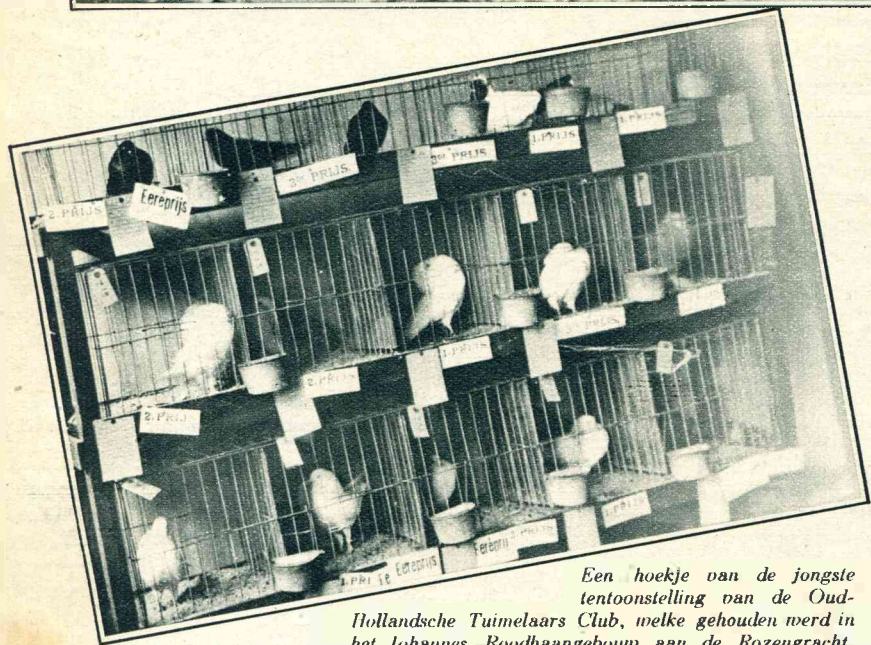
Behoeven wij, Nederlanders, echter om dit te beseffen wel naar het buitenland te zien?

Het douanekantoor op de Duitsch-Oostenrijksche grens bij Kiefersfelden. De grens loopt dwars door 't gebouw. De rechterhelft is Duitsch, de linker Oostenrijksch gebied. De Duitschers hebben hun vlag uit het rechter dakraam gestoken en de wind doet haar waaien boven.... Oostenrijksch gebied.

Ter gelegenheid van zijn zestigsten verjaardag werd de bekende revue-artist Isidore Zwaaf in het Grand Theatre gehuldigd. Rika Hopper brengt bloemen.

Uit Stad en Land

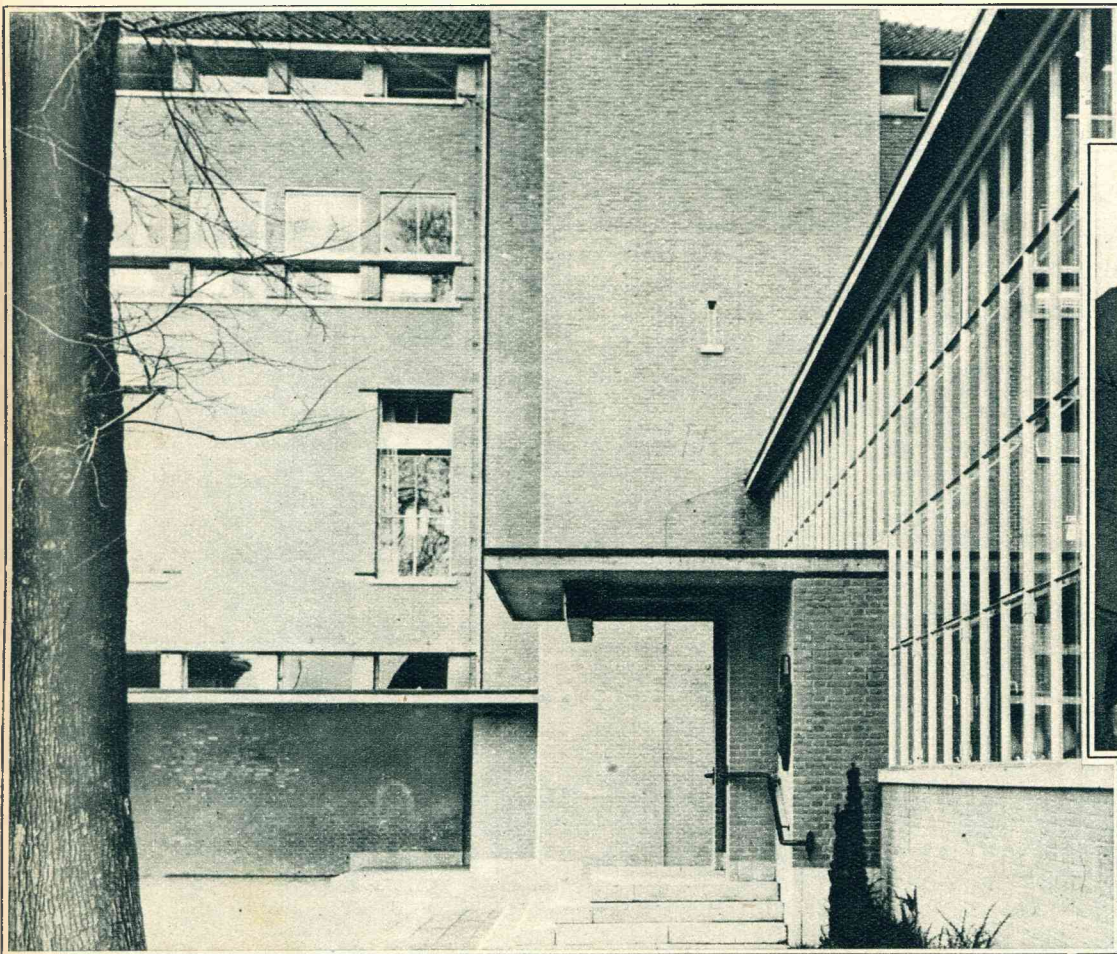

Een hoekje van de jongste tentoonstelling van de Oud-Hollandsche Tuimelaars Club, welke gehouden werd in het Johannes Roodhaangebouw aan de Rozengracht.

Het nieuwe postkantoor te Bussum is officieel geopend. Een kiekje van den hoofdingang.

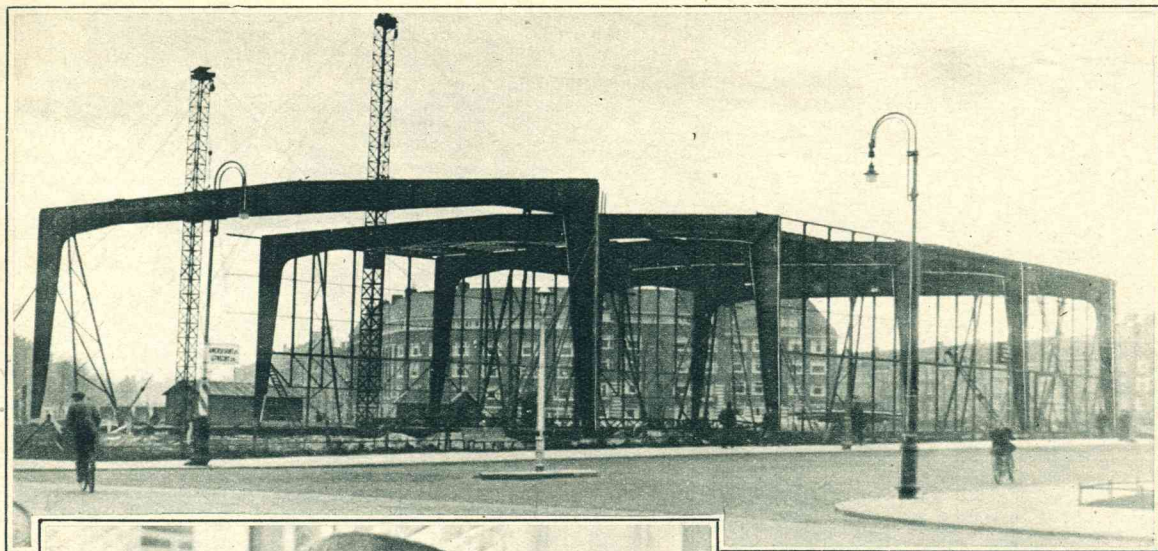
Het nieuwe kinder- en trainingbassin van het Sportfondsenbad is gereed gekomen en betekent 'n belangrijke aanwinst voor deze instelling.

Het nieuwe gedeelte van het Physiologisch Laboratorium aan de Rapenburgerstraat is officieel in gebruik genomen. Een foto tijdens de openings-rede van Prof. Rijnberk.

Het echtpaar J. Oost-Haringa, Jan Bernardusstraat 24II, herdacht zijn 50-jarige echtnereeniging.

Het geraamte van de Tennis- en Tentoonstellingshal Apollo is gereed gekomen. Het toekomstige sportpaleis, waaraan een park en café verbonden zullen worden, zal verrijzen in de Apollolaan, nabij de Noorder Amstellaan.

In de koningszaal van „Artis” werden 50 personen gehuldigd voor langdurigen trouwen dienst bij verschillende groote ondernemingen. Twaalf van hen waren een halve eeuw bij een firma werkzaam. Mr. H. v. Leeuwen, voorzitter van de Ned. Mij. voor Nijverheid en Handel, overhandigt den heer Odnot van de Westersuikerraffinaderij het diploma.

De heer Th. C. P. M. Kolschoten vierde zijn derde lustrum als burgemeester van Edam. Door de bevolking is hij bij die gelegenheid op hartelijke wijze gehuldigd. De burger-vader luisterend naar de zanghulde der schoolkinderen.

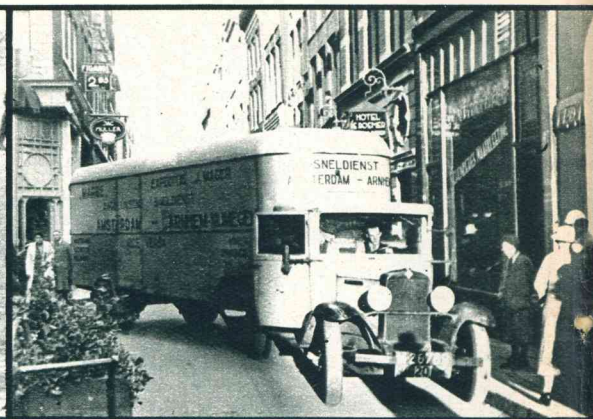
Op weg naar de receptie van burgemeester Kolschoten, in het raadhuis.

De hoempa blaast: „Lang zal hij leven”

Boomdragen, een bezigheid, waardoor een elegante gang verkregen wordt.

Aan vier kanten winkelruiten. Maar de vrachtauto-acrobaat maakt geen scheren.

ACROBATIEK

Zijn de Amsterdammers," aldus vroeg ons een vreemdeling, „mensen met bijzondere voorliefde voor gymnastiek?"

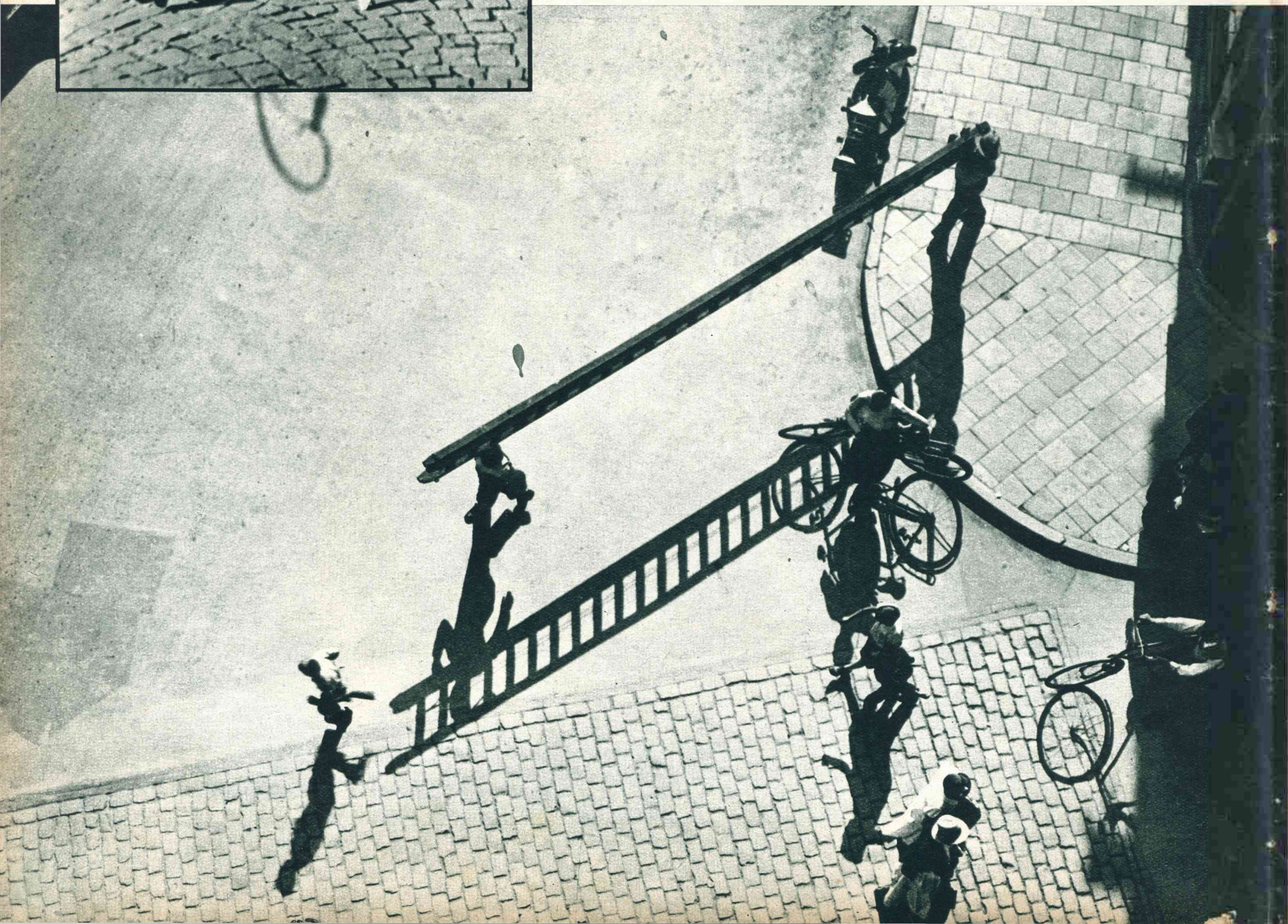
Wij moesten bekennen het nooit bemerkt te hebben, en het zeker niet te hebben kunnen afleiden uit de weinig veerkrachtige wijze waarop onze medeburgers langs 's Heeren straten plegen te wandelen.

Wij vroegen hem, waarom hij ons deze vraag stelde. „Kijk eens hier," antwoordde hij ongeveer, „ik vind, dat jullie op straat allerlei gewaagde toeren uithalen. Ik spreek nu nog niet eens over de angstwekkende staaltjes van fietskunst. Ik

heb al bemerkt, dat jullie daar niet eens meer op letten. Maar ik kan je vertellen, dat mijn hart minstens twaalf keer stilstaat als ik wandel van 't Leidscheplein naar de Munt. Waar niemand meer tusschendoor durft, daar fietst een Amsterdammer met een gezicht of hij aan iedere zijde nog drie meter ruimte heeft. Maar ergens ter wereld, en ik ben hier en daar geweest, zag ik de mensen zich met zulk een doodsverachting op een rijdende tram werpen. Het uitstappen voor de tram

← Zelfs de jonge Amsterdammertjes leeren op het Damplein trappen lopen.

Eoen oversteken.

Een heer, die ernstig van plan schijnt een „hoogstandje” uit te voeren.

OP STRAAT

Een volbeladen fiets biedt een goede gelegenheid tot evenwichtsoefening.

stilstaat is bij jullie een bijzondere liefhebberij van de dames schijnt het. Ik kon me niet voorstellen, dat zulk een eenvoudige verrichting op zoovele gracieuze en levensgevaarlijke manieren kon worden uitgevoerd.

De wijze waarop twee mensen bij jullie met een ladder manoeuvreren is een variétnummer van hoog gehalte. En 't aardige daarbij is, dat ze altijd de drukste punten voor hun voorstellingen uitzoeken.

De voorwerpen, die jullie wandelende of fietssende meevoert, zou ieder ander volk per kruier of verhuishagen bij zich laten thuisbrengen. Ik zou er trouwens heelemaal niet over verbaasd zijn, besloot onze zegsman, indien de Amsterdamsche soldaten, bij een eventueelen oorlog, ontfefbaar zouden blijken te zijn, vanwege de zoo afwisselende standen, die ze tijdens het gevecht zouden aannemen."

Er schuilt ongetwijfeld eenige complimenteuzes overdrijving in de opvatting van dezen niet-landgenoot. Maar iets er van is toch wel waar! Of het uitsluitend voor de Amsterdammers geldt, betwijfelen we. 't Zal wel op alle Nederlanders van den openbaren weg van toepassing zijn. Wij heb-

'n Echt variétnummer De man, die z'n eigen hoofd afzaagde. Hoe zou deze heer kunnen zien of er iemand hem tegemoet loopt?

De broodbezorger verrichte met zijn wagen een toer die „vastliep”.

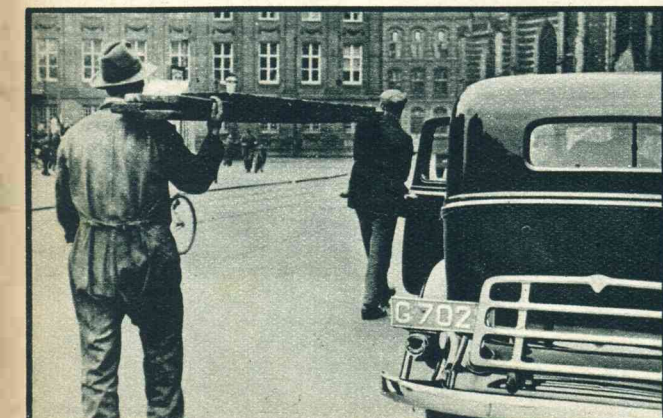
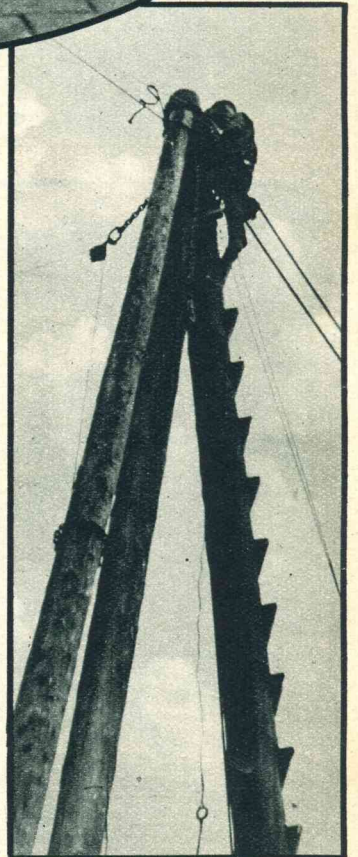

ben allemaal een jacht naar waaghalzerij in ons. Vooral Amsterdammers tusschen de 10 en de 18 kunnen daar moeilijk weerstand aan bieden. En op lateren leeftijd is die vreemde neiging niet altijd geheel overwonnen. Vandaar het probleem: Veilig Verkeer.

Maar of er veel aan op te voeren valt? Zou deze lust tot acrobatiek geen verband houden met onze afkomst van een volk van zeevaarders?

En wat waren de oer-Amsterdammers anders dan visschers, van wie evengoed als van de zeelui van tegenwoordig gezegd kan worden dat ze „als katten in het want” klimmen? De stelling lijkt ons zoo kwaad niet. Misschien wordt ze nog wel eens wetenschappelijk bewezen ook.

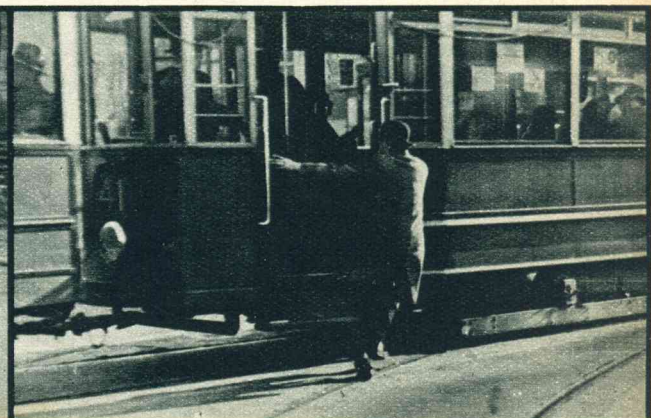
Een klimpartij, waar een matroos nog respect voor heeft.

Acrobatiek zonder plankenkoorts.

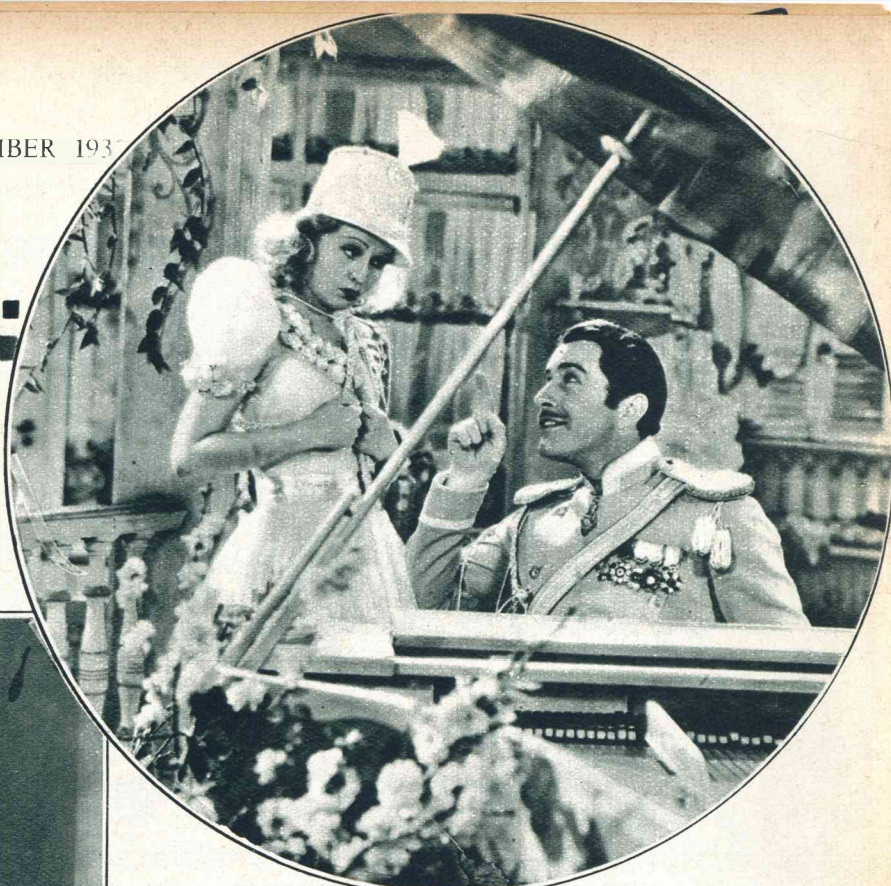
Rolschaatsacrobatiek, bij alle jongens geliefd.

De sprong naar den tramwag.

EEN DROOM 200 P.K. VAN

De eerste droom van Lilian Harvey onder het Fox Film regime is er een van 200 P.K., dus een van Amerikaansche afmeting. Haar regisseur is 'n zekere John Blystone, iemand, waarvan het ons niet zou verbazen, indien hij bij Lubitsch in de leer was geweest. Ook hij is blijkbaar liefhebber van gigantische, machtige trappenformaties en paleisinrichtingen, grootsche opstellingen en massa-regie. Lilian is weer het eenvoudige meisje, dat tot vorstin opklimt, dus een beroep, dat zij reeds menigmaal met groot succes heeft beoefend. Want een succes is het steeds geweest en zal het ook nu wel weer worden. Haar tegenspeler, of te wel de koning, is John Boles, een charmant vorstentype van het

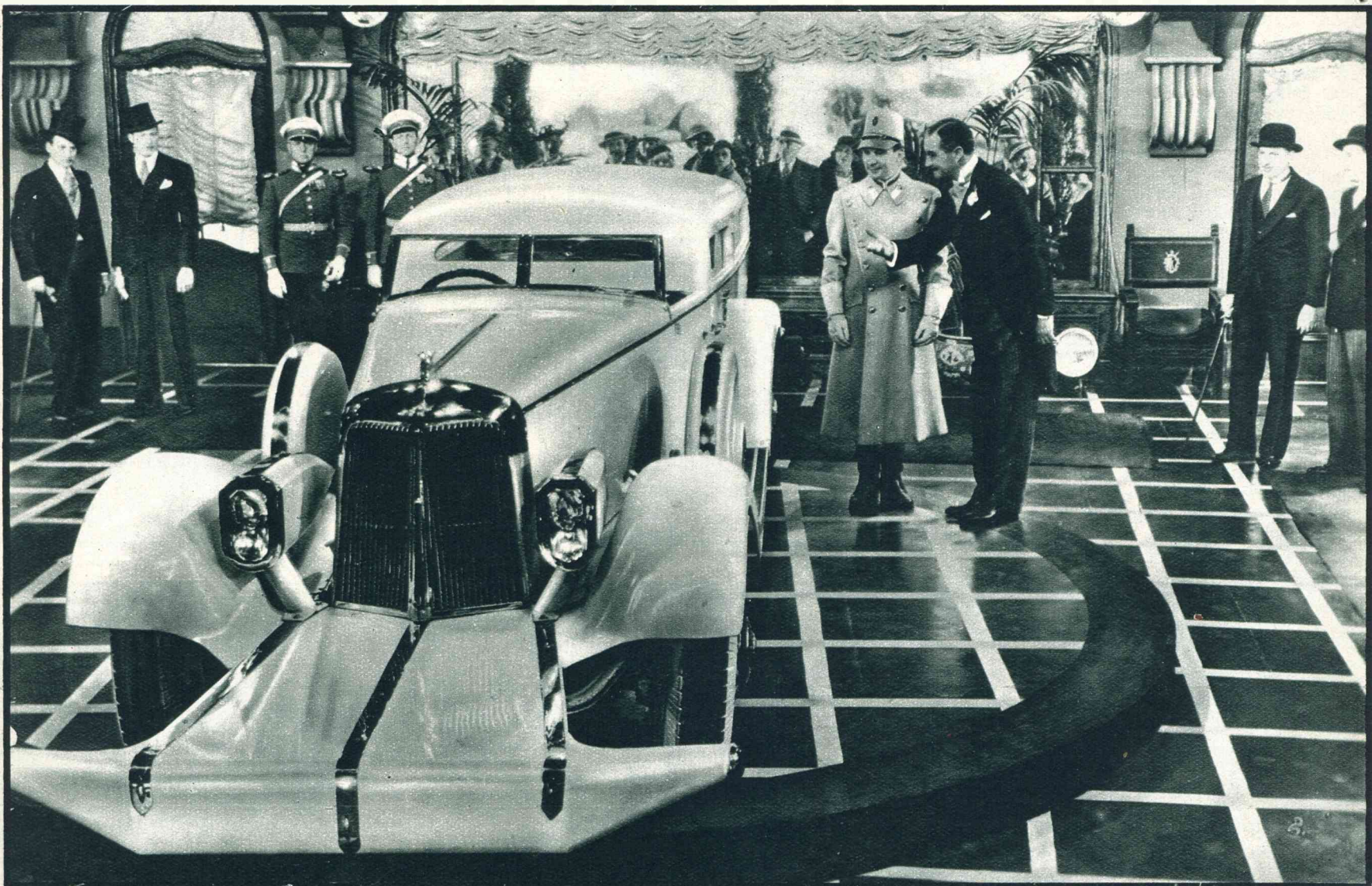

Het eenvoudige zangeresje dat niet zingen kan, althans geen klassieke liederen, wordt tot privé vertolkster van de composities des konings gepromoveerd

bescheiden genre. Zijn 200 P.K. speelt echter ook een zeer voorname, zoo niet de allervoornaamste rol. Het is een rijdend paleis, dat de toeschouwers te zien krijgen en vooral voor liefhebbers van mooie auto's een lust voor de oogen. Is het wonder dat Lilian Harvey daarvan droomde, en dat die droom, dank zij John Boles' verliefdheid, werkelijkheid werd? Ten overvloede willen we nog mededeelen, dat de Hollandsche titel waarschijnlijk zal veranderd worden en men de Amerikaansche: My lips betray (Mijn lippen verraden) zal handhaven. Maar wat beteekent een naam, als de film allergevoeglijkst is?

← Lilian Harvey, de faoriete des konings, ontmoet in het paleis een Romeinsch verkeersagent van zooveel duizend jaren her.

De 200 P.K. in al zijn pracht en majesteit.

HET VERLOREN SCHAAAP

door

Anthony Parsons

Hier, George," riep Mamie Townshand, en er was onmiskenbaar een klank van opluchting in haar toon, „daar is de thee! Word eens wakker, jongen..."

George Townshand lichtte een paar s'aapzware oogleden op. De „Triton", die een goede maand geleden de haven van Londen verlaten had, deinde lui met den tragen golfslag van den Indischen Oceaan. Het vrijwel passagierlooze schip, de eindeloos-blauwe hemel, de glorieus-zonnige dagen — het was allemaal zooals hij gehoopt had, toen hij Mamie had voorgesteld deze „trip" bij wijze van huwelijksreis te maken, met Dar-es-Salaam als eindpunt. Ze waren in Kaapstad aan boord van de langzame „Triton" gegaan en ze waren nog geen paar dagen onderweg, of ze kwamen tot de onplezierige conclusie, dat ze in den persoon van den gezagvoerder, kapitein Julius Draper, tegen den vervelendsten vent ter wereld waren aangekomen.

„Dank je, steward," zei Mamie, toen de dienende geest, die aan boord voor hun stoffelijk welzijn zorgde, den theeboel had gereed gezet. En terwijl hij zich over het dek verwijderde, merkte ze tegen haar echtgenoot op: „Aardige jongen, die steward."

„Hm," gromde George, met één oog op de zich verwijderende gestalte van den bediende en het andere op kapitein Draper's plumpe schoenen. Twee loome, tergende uren waren die schoenen nu al in dezelfde positie geweest en alle voortekenen wezen erop, dat ze daarin de beide volgende uren zouden volharden.

„Daar hebt u volkomen gelijk in, mrs. Townshand," mengde de kapitein zich met een lichtelijk-zeurige stem in het gesprek, „die steward is een van mijnsuccessen." „Uw successen?" echode Mamie vaag.

De kapitein knikte.

„Ik pikte hem op in de havenbuurt van Kaapstad," legde hij uit. „De zaak zat zoo, dat ik iemand noodig had en dat hij dol-gelukkig was met 'n baantje, — en hij is gebleken buitengewoon bruikbaar te zijn."

„Kolossaal!" zuchtte George Townshand.

„In zeker opzicht is het inderdaad kolossaal. Een behoorlijken steward maak je niet in 'n dag. En die knaap had nog nooit eerder dergelijk werk bij de hand gehad."

„Is het heusch?" klonk het ongeïnteresseerd.

„Neen. Hij beweerde zooiets dat hij acteur geweest was."

„Acteur?" riep het jonge echtpaar tegelijk. Met een ruk zat de slaperige George Townshand rechtop in zijn stoel. „Acteur, zegt u?" herhaalde hij scherp.

De kapitein staarde hem aan. Door een of ander gelukkig toeval scheen hij erin geslaagd een belangwekkend onderwerp aan te roeren! Hij keek van Mr. Townshand naar Mrs. Townshand en daarna in omgekeerde richting, ver-

baasd over hen en over zichzelf. Vervolgens schraapte hij gewichtig de keel.

„Ja," hernam hij langzaam, „dat beweerde hij, maar ik zou zeggen, dat hij niet meer van een acteur heeft dan ik. Je kunt geen woord gelooven van wat dat soort half-verloopen kerels je voorkauwen. Het zijn de grootste leugenaars en praatjesmakers die er bestaan."

„U pikte hem in de havenbuurt op, zei u?"

„Ja, in Kaapstad. Hij was, wat je noemt, grondig aan lager wal; je kon je van zoo'n sujet haast niet voorstellen, dat hij acteur geweest was."

„Dus u gelooft niet dat hij de waarheid sprak?" drong Mamie.

„Ik twijfel er ten minste sterk aan. Maar ik neem nooit de moeite om de verhalen van de kerels, die ik uit de modder opvisch, te controleren, omdat ik toch vooruit weet dat ze me voorliegen. Daar heb je nu dezen man bijvoorbeeld. Hij heeft langs de heele Afrikaansche kust rondgezworven, van Mombassa tot den Tafelberg. Wat kan zoo

iemand voor 'n geschiedenis hebben, waarmee hij werkelijk voor den dag durft komen?"

George mompelde iets onsamenhangends. Oogen-schijnlijk had hij alle interesse in de mededeelingen van den kapitein verloren; alleen een snelle blik naar Mamie verried het tegendeel. Hij keek op zijn polshorloge, toen naar de dalende zon.

„Ik denk dat ik maar eens naar beneden ga om me te verkleeden. Ga je mee, kindje?"

„Wat, nu al... het is pas half vijf!" kwam het verwonderd over kapitein Draper's dikke lippen.

„Ik heb ook nog 'n paar brieven te schrijven. Kom, Mamie."

Mamie Townshand stond snel op.

„Tot straks, aan het diner, kapitein," zei ze onverschillig, terwijl ze haar kussens bijeenraapte. Maar zodra ze buiten gehoorsafstand van den gezagvoerder waren, ging ze gejaagd voort: „Zou hij Glen kennen, George?"

„Dat is moeilijk te zeggen. Maar de mogelijkheid schoot mij ook direct door het hoofd." Hij schoof zijn arm door den haren en met vlugge passen liepen ze verder naar de kajuit. „Ik zal om hem bellen en zien of hij ons iets over hem vertellen kan. Je kunt nooit weten..."

Hij drukte op den belknop en in afwachting van de komst van den steward kraakte hij zenuwachtig met de vingers. „Binnen!" riep hij luid, iets te luid eigenlijk, toen na enkele minuten een klop op de deur klonk.

„Is er iets van uw dienst, mijnheer?"

„Heb je iets bijzonders te doen op het oogenblik, steward?"

„Neen, mijnheer. Als u mij noodig hebt, ben ik tot uw beschikking."

„Mooi. Ga dan eens even zitten." Townshand wees naar een stoel en na een blik naar Mamie:

„Je was aan lager wal, om het kind maar bij den naam te noemen, toen de kapitein je in Kaapstad aannam, nietwaar, Mal-lory?"

„Mijnheer!"

Er was iets van verontwaardigd protest in de stem van den steward.

„Maak je maar niet druk," suste George; „ik ben niet van plan je met vragen over je particulier leven lastig te vallen. De kwestie is deze: mevrouw heeft een broer ergens in Zuid-Afrika — ze weet niet precies wáár — en daar ik begrepen heb dat jij — eh — een eenigszins zwervend leven hebt geleid, is het niet uitgesloten, dat jij hem hier of daar tegen 't lijf bent gelopen."

„Juist!" De steward was merkbaar verlicht door deze explicatie en zette zich gemakkelijker op den stoel. „Hoe is de naam van mijnheer, als ik vragen mag?"

Amelia Earhart, die om haar sportieven durf en om de uiterlijke gelijkenis met Charles Lindbergh den bijnaam van Miss Lindy verwierf, leert de jeugd de beginselen der vliegekunst.

Morgenpatrouille op de Noordzee.

„Danvers!” viel Mamie gretig in. „Glen P. Danvers, Buck Danvers, zooals hij meestal genoemd werd.”

„Danvers” De steward herhaalde den naam of hij dien op de punt van zijn tong proefde. „Mister Danvers? Een Yankee, mevrouw?”

„Dat spreekt vanzelf. Hij is immers mijn broer! Je weet toch zeker wel dat ik een Amerikaansche ben?”

„Natuurlijk.” De steward knikte nadenkend. „Danvers? Buck Danvers?” klonk het langzaam. „Wat was mijnheers beroep, als ik vragen mag?”

Mamie kreeg een kleur.

„Och, hij deed niets bepaalds,” lichtte George 'n beetje weifelend in. „Hij leefde van wat zijn vader...”

„Dus van een toelage,” vulde de steward aan, toen George Townshand den zin niet direct afmaakte.

„Zooiets,” beaamde George.

„Juist.” De steward knikte nogmaals — de situatie was hem volkomen duidelijk. „Ik kan niet zeggen dat ik mij den naam herinner,” vervolgde hij, „maar een heeleboel lui nemen een anderen naam aan als ze — wel — als ze in de havenbuurt terecht komen. Dat is niet bepaald een ideaal oord, weet u. Tusschen haakjes, wat voor soort man was het, ik bedoel van uiterlijk?”

„O, een pracht van 'n jongen!” Het was Mamie, die nu weer sprak, met een ontroerd enthousiasme. „Een ferme, forsche vent, toen hij de wijde wereld introk, met hoogblond, bijna rood haar, net als ik heb; er lag dezelfde gloed over. En dezelfde gelaatskleur ook — blank en blozend, maar hij zal nu wel heelemaal gebruint zijn.”

„Baard, snor of iets van dien aard, mevrouw?”

„Niet dat ik weet.”

„Mevrouw heeft haar broer in bijna veertien jaar niet gezien,” verduidelijkte George. „En ik ken hem heelemáál niet!” Hij begon uiteen te zetten, hoe hij, niet lang geleden, met Mamie had kennis gemaakt in een hotel in Kaapstad, waar zij op haar onderzoekingsexpeditie naar Glen vertoefde, en hoe haar nasporingen een poos onderbroken waren, doordat zij verliefd op elkaar waren geworden en spoedig daarop trouwden — maar een bestraffend wenkbrauwfronsen van zijn echtgenoot deed hem abrupt zwijgen. „En zoo zit de zaak nu,” eindigde hij eenigszins uit het veld geslagen.

„Hoe lang is hij ongeveer?” wilde Mallory weten. Mamie keek monsterend naar hem.

„Hij is zoowat van dezelfde lengte als jij, dus niet bepaald klein.”

Het was duidelijk, dat de steward de voorraadschuren van zijn geheugen afzocht.

„Je kunt je niet herinneren zoo iemand te hebben ontmoet?” vroeg George, toen de stilte hem te lang begon te duren.

„Ik vrees van niet, mijnheer. U meent dat hij aan de Zuid- of aan de Oostkust moet zitten?”

Mamie haalde met een moedelooze beweging de schouders op.

„Ik weet het niet.”

„Maar ontvangt hij zijn toelage dan niet meer?” luidde Mallory's voor-de-hand-liggende vraag.

„Nee,” verklaarde Mamie. „Dat is de reden, dat ik naar Afrika gekomen ben. Onze notaris heeft al in meer dan een jaar niets van hem gehoord.”

„Dan ziet het er naar uit —”

„Ja?” hijgde Mamie.

„Alsof hij het binnenland is ingetrokken om op groot wild te jagen of iets van dien aard,” verbeterde de steward zichzelf, op een waarschuwend blik van George. Hij zweeg, een minuut misschien. Toen: „Het spijt me dat ik u niet helpen kan.”

Er klonk welgemeend leedwezen in zijn woorden.

„Niets aan te doen,” antwoordde Mamie met een zucht. „We dachten om het jou maar eens te vragen... in de hoop dat je misschien...”

Haar stem trilde verraderlijk en George viel haar opbeurend in de rede:

„We zullen hem heusch wel vinden, kindje; waarschijnlijk eerder dan je denkt.”

„Ik hoop van harte, dat mijnheer gelijk krijgt,” betuigde de steward. Toen, op een wenk van George, stond hij op en verliet, zonder verder een woord te zeggen en alleen met een groet, de hut.

Twee dagen later arriveerde de „Triton” voor Lorenzo Marquez, en ofschoon Mamie en haar man hun gewonen toer door de stad deden en daarbij informaties inwonnen in alle mogelijke, en zelfs de meest on aarschijnlijke richtingen, slaagden zij er niet in iets omtrent den vermisten broeder en zwager gewaar te worden.

„Ik ga vanavond weér naar de stad,” beloofde George, toen zij dien middag in den salon van de „Triton” thee dronken. Hij had zoo'n idee dat hij in z'n eentje meer kans op succes zou hebben. Hij had, sinds hun eerste onderhoud, herhaaldelijk gesprekken met den steward gehad en een heeleboel gehoord, dat de man in tegenwoordigheid van Mamie moeilijk kon vertellen.

„Vind je het heusch niet naar om alleen te gaan?” vroeg Mamie, voor den twintigsten keer misschien, toen ze hem naar de loopbrug bracht.

„Waarom zou ik?” was het opgewekte bescheid; „ik ben toch warempel geen kind! Laat het maar gerust aan mij over, liefje. Als Glen hier inderdaad is, zal ik hem vinden, zoo zeker als iets.”

Hij kuste haar hartelijk; van de loopbrug wuifde hij nog een paar maal en weldra was hij opgenomen in de schaduwen van de kade. Vijf minuten later bracht een primitief rijtuigje hem in een sukkeldraf naar de lichten van de avondlijke stad.

George ontmoette hem op het Paobla-plein, bij de groote tabak- en sigarenkiosk van denzelfden naam. Een groote, magere man, met afgetrapte, versleten schoenen en in een oud wit pak, in wiens stem, toen hij hem begroette, de voor-de-hand-liggende mengeling van vreugde en verrassing was.

„Hallo, George!”

Maar George was op het moment te zeer op zijn hoede, om zich aldus te laten overrompelen. Pas luttele minuten geleden was hij niet dan met de grootste moeite van een lompenhoop afgekomen, die met enerveerende vasthoudendheid had getracht hem als „mijn besten, ouden Bill” te verwelkomen.

„Je kunt naar de weerlicht lopen!” antwoordde hij dan ook prompt.

De lange man staarde hem aan.

„Zeg, jog,” mompelde hij, „ik heb toch den verkeerden snuiter niet aangeklampt?”

„Dat heb je zeker,” verklaarde George kortaf, terwijl hij den ander probeerde op zij te schuiven om zijn weg te kunnen vervolgen.

„Een oogenblikje alsjeblieft!” De lange man pakte hem bij den arm en hield hem tegen. „Ben jij niet George Townshand?”

Het hooren van dien naam deed George ontstellen. Een afschuwelijk vermoeden schemerde

plotseling in zijn geest. Een ademlooze seconde staarde hij in 't gezicht van het verlopen heerschap.

„Wie voor den drommel ben je?” hijgde hij hulpel.

„Wel,” grinnikte de onbekende, „als jij George Townshand bent, moet ik je zwager zijn, veronderstel ik.”

George leunde verbijsterd tegen den muur achter hem. „Zwager?” herhaalde hij zwak. Nogmaals staarden zijn oogen als geboeid in het vloepapierkleurige gelaat, naar de verdorde, weggetrokken lippen, waartusschen een gemeene, kwalijk-riekende sigaar bengelde.

De magere man boog.

„Glen P. Danvers,” stelde hij zich voor en er was 'n spoorje van ironie in zijn stem. En terwijl hij met een zwierigen zwaai zijn verregenden hoed afnam: „Aangenaam kennis te maken, broeder George!”

Townshand hield zijn adem in, toen een ongekamde, woeste massa rossig haar, waarin de lichten van het plein een welbekenden gouden gloed tooverden, zichtbaar werd. Maar dit afstootelijke menschelijke wrak kon toch Mamie's broer niet zijn! Het was te gek om los te loopen... En toch, dat Amerikaansche accent, dat typisch-Amerikaansche „slang”, waarvan hij zich bediende, die lengte, dat haar...

„Zeg, jog, je hebt Mamie toch bijgeval niet bij je?” onderbrak een schorre alcohol-stem den stroom van George's snelle overpeinzingen.

Dat besliste de zaak — hier was geen plaats meer voor twijfel. Maar George gaf den strijd tegen de dreigende zekerheid nog niet op.

„Hoe ken je mij?” voegde hij zijn vermoedelijken zwager uitdagend toe.

„Wel, ik heb een goed-ontwikkelde opmerkingsgave — een van mijn weinige kwaliteiten,” voegde hij er met een sinister lachje bij. „Ik las in de „Cape Times” van jullie huwelijk en toen ik Mamie over het plein zag wandelen aan den arm van een keurig heerschap, wel, toen was het niet moeilijk de eenig-mogelijke gevolgtrekking te maken, vind je óók niet?” George's duidelijke verslagenheid ontlokte hem opnieuw een wrangen lach. „Ga mee een kop koffie drinken,” inviteerde hij. „Ik neem altijd een kop koffie om dezen tijd en ik zou zeggen, dat een slokje drinken jou ook goed zou doen. Je ziet er uit als iemand die een opstopper heeft gehad.”

George had een opstopper gehad. Hij was te onthutst om de uitnoodiging te weigeren of aan te nemen.

„Dezen kant uit, jog,” wees de lange, magere man en zijn arm glipte onder dien van George Townshand. „Dan kun je me onderwijl van Mamie vertellen.”

„Maar als je ons vanmorgen gezien hebt, waarom heb je ons dan niet aangesproken?” stamelde George, terwijl ze zich in beweging zetten. „Je had toch moeten begrijpen, dat ze alleen van Amerika hierheen gekomen is om jou te zoeken.”

„Om mij te zoeken? Mij?” Aan zijn gezicht te oordeelen, scheen de gedachte hem te amuseeren. „Wel,” vervolgde hij, toen ze een armoedige koffiekiosk vooraan in een der zijstraten van het plein binnengingen, „laat je oogen maar eens over mijn aantrekkelijke verschijning dwalen, dan zul je tot het besef komen, dat ik niet bepaald als een sieraad op Fifth Avenue zou schitteren. Nou jij, jog!” In den donkersten hoek van het koffietentje trok hij een stoel naar voren en beduidde George dien er tegenover te nemen. „Ik ben hier een geregeld bezoeker,” vertelde hij.

„Maar dat is gewoon krankzinnig!” barstte George uit, toen de onguur-uitziende bediende zich verwijderd had om de bestelde koffie te halen. „Ik ben naar de stad gekomen om jou te zoeken en ik heb Mamie beloofd je mee aan boord te nemen als ik het geluk had — eh — als ik je tegen het lijf liep.”

„Maar je bent me niet tegen het lijf gelopen! En ik voel er niets voor om mee naar een of ander schip te gaan. Ik voel me heel gelukkig zoo. Het was alleen mijn idiote neiging tot dramatisch vertoon, dat ik je aangesproken heb.” Hij slaakte een soort zucht van voldoening. „Maar ik kan er niets aan doen — het is mijn eenige hobby. In

plaats van geruisloos van het wereldtooneel te verdwijnen, is er een macht in me, die me dwingt m'n eigen opstanding voor 't voetlicht te brengen. En het gekke van het geval is, dat, toen ik werkelijk acteur was, ik geen sikkepit presteerde. Ten minste dat zeiden ze.”

„Het laatste dat je familie van je hoorde, was dat je aan het tooneel was gegaan. Dat was het spoor, dat we volgden.”

„Ah!” Mamie's verongelukte broer zuchtte weer, nu echter zonder voldoening. „Ik vrees dat ik in tooneelkringen geen grooten indruk heb achtergelaten, George.” Toen opeens weer die sarcastische flikkering in zijn moede, doffe oogen. „Ik schijn trouwens nergens een bijzonderen indruk achtergelaten te hebben.”

„Behalve in Mamie's hart,” flapte George uit.

Glen P. Danvers opende zijn mond om te spreken, doch sloot hem weer, omdat de kellner — weidsche naam voor den morsigen, verschooierden rondbrenger van dranken — met twee koppen koffie verscheen. Toen de man was heengegaan, kwam wat hem op de lippen lag.

„Sentimentaliteit, George: pure sentimentaliteit...”

Hij reikte naar de suiker en achteloos, onwillekeurig, bediende hij zichzelf van twee klontjes en George van vier.

George, wiens oogen rustten op de vlekkelijke handen, had een gewaarwording of hij een prik kreeg.

„Hoe deksel weet jij, dat ik altijd vier klontjes suiker gebruik?” viel hij uit.

„Hè?” De schipbreukeling hield de hand, die den ander den kop koffie wilde reiken, plotseling stil. Toen: „Ik heb je toch straks al verteld, dat een goed opmerkingsvermogen een van mijn weinige positieve eigenschappen is! Ik zag je in Café Point en lette op je, terwijl je thee dronk — snap je?”

„Juist.”

George verviel in somber zwijgen na dit ééne woord. Zijn blik was als gehecht aan die eigenaardige gelaatskleur, die de tint van vloepapier had en het kostte hem moeite het gesprek te hervatten.

„Dus je hebt geen zin met me mee te gaan naar de boot?” vroeg hij eindelijk.

„Neen, George, absoluut niet.”

„Maar —”

„Luister nu toch eens, kerel — wees toch niet zoo'n driedubbel-overgehaalde dwaas! Hemel-nog-aan-toe, je denkt toch niet dat Mamie erg verheugd zal zijn me in mijn tegenwoordige gedaante te zien?”

„Maar ik heb beloofd je mee te brengen als ik je vond,” hield George aan, de laatste vraag van den ander negerend. (Slot volgt).

In den storm boven den Atlantischen Oceaan.

Schiphol

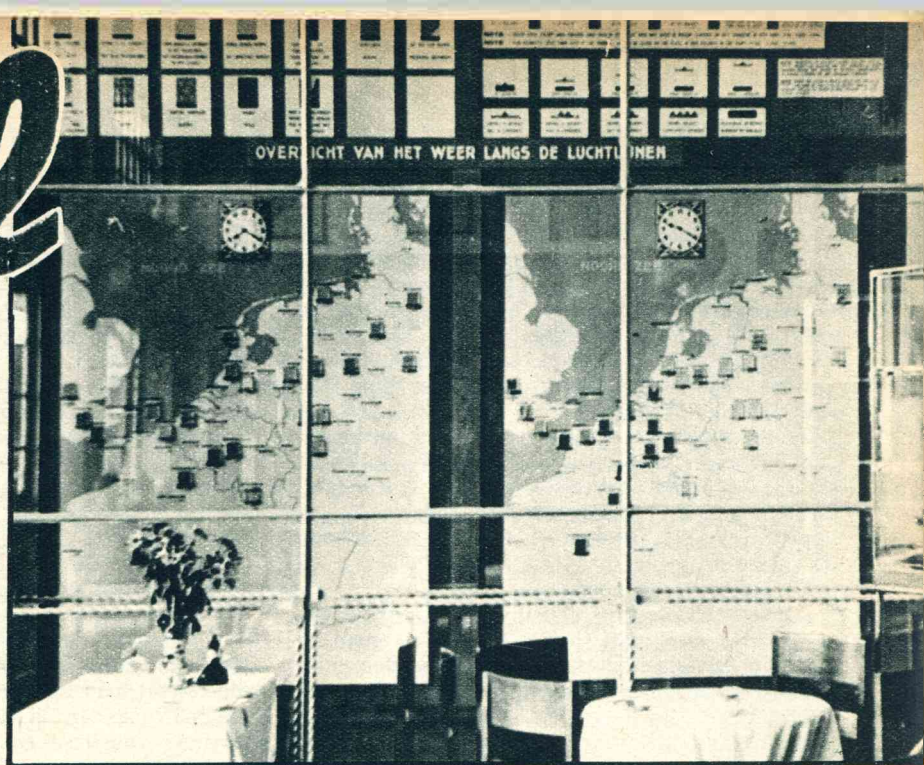
DE AMSTERDAMSCH E LUCHTHAVEN

Met de ontwikkeling van de luchtvaart hield gelijken tred de stichting, uitbreiding en moderniseering van de vliegvelden. Iedere Europeesche stad van beteekenis heeft thans zijn eigen luchthaven en Schiphol behoort tot de grootste en best geoutilleerde van Europa. Hetgeen niet behoeft te verwonderen, want Amsterdam is niet alleen een eindstation van diverse belangrijke luchtlijnen, het is ook de doorgangshaven op de vliegroues van Oost- en Midden-Europa naar Engeland.

De niet-liegende statistieken wijzen uit, dat het

passagiers-, goederen- en postvervoer van, naar, en via Schiphol ieder jaar belangrijk toeneemt.

Heel den dag is het dan ook in, of moet men zeggen „op” de luchthaven van onze hoofdstad een groote beoijvigheid, een opstijgen en dalen van Fransche, Duitsche, Engelsche, Nederland-

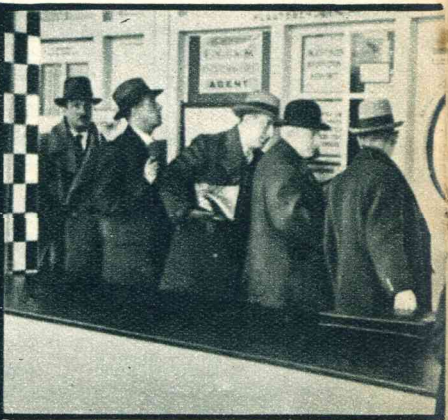
Het overzicht van 't weer langs de Europeesche luchtlijnen in het restaurant van de vlieghaven.

Iederen dag is het op Schiphol een druk af en aan vliegen.

sche, Zweedsche machines, ongerekend nog de particulieren en militaire vliegers, die op Schiphol landen.

Ook is Schiphol, van waar in October 1924 de eerste Nederland-Indië-vliegers vertrokken, het begin- en eindpunt van de route Amsterdam-Batavia, vice-versa. Het vertrek en de aankomst van een Indiëvlieger geschiedt met even weinig ophef als van een vliegtuig in den dagelijkschen dienst: alleen maken de Indië-luchtvaarders een extra rondje boven het vliegveld en de gebouwen, aler zij de groote reis naar de tropen aanvaarden.

Het gedeelte van Schiphol, bestemd voor de burgerluchtvaart, wordt beheerd door den Dienst der Gemeente-Handelsinrichtingen, en is door het Rijk aan Amsterdam in exploitatie afgestaan. Dat Schiphol door de rondvluchten die de K. L. M. des zomers organiseert ook een gezocht ontspanningsoord is voor Amsterdammers en hun logé's uit de provincie is te algemeen bekend om er nog eens extra over uit te weiden.

Kaartjes nemen.

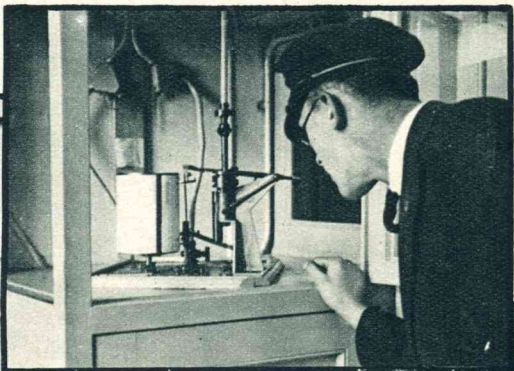

De blokken zijn weggeschoven voor de wielen. Het armsein „Alles klaar voor vertrek” wordt gegeven.

De chef van den Verkeersdienst geeft het vertreksein van uit den verkeersstoren. Hij doet dit door middel van een pistool waarin een lampje brandt, dat voor den piloot het sein is om te starten.

Iedere passagier wordt eerst gevraagd, alvorens hij kan instappen. De zwaartillende Hollanders zouden overbelasting kunnen veroorzaken.

De aerograaf, een instrument, waarop de vliegers luchtdruk en windsterkte kunnen aflezen.

Het stempelen van de luchtpost, in het postkantoor op Schiphol.

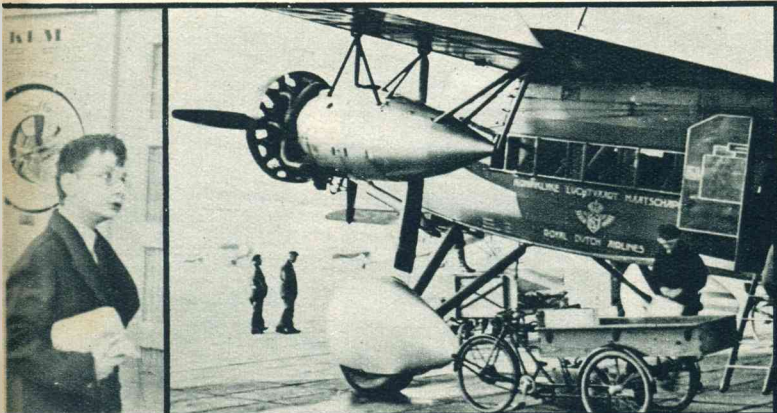

De bedoeling van onze foto-serie is een beeld te geven van het bedrijf op Schiphol op een gewonen weekseinen dag. Met opzet hebben wij daarvoor een tijdstip afgewacht, waarop geen pleziervluchten worden gehouden. Men krijgt zoo een beteren indruk van 't drukke gebruik, dat geregeld wordt gemaakt van de voortreffelijk georganiseerde K.L.M.-diensten naar alle deelen van Europa. Aan één gedachte kan men bij een bezoek aan de hoofdstedelijke luchthaven niet ontkomen, n.l., dat wij ondanks den vooruitgang der laatste jaren nog slechts

aan het begin staan van 't internationale vliegverkeer. Zal er een tijd komen, waarin de spoorwegen en mailstoomers moeten worden opgeborg en dat 't verkeer over zeeën en landen met andere volken alleen zal onderhouden worden door de lucht? Wanneer een passagiersvliegtuig nu reeds bestemd is om in minder dan vijf dagen

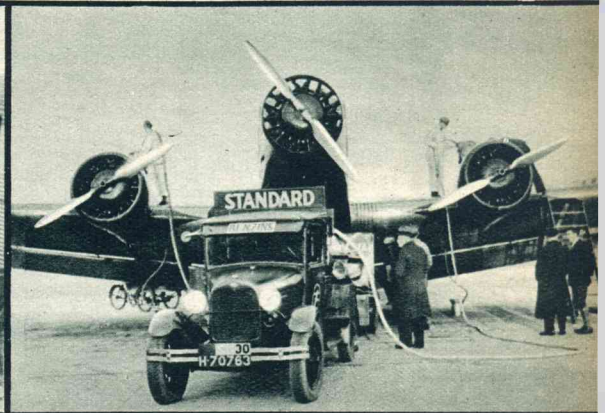
Na aankomst moeten eerst de douane-formaliteiten worden vervuld.

Het postwagentje bij een K.L.M.-vliegtuig, dat juist post aanbracht.

De aankomst van de passagiers uit Londen op Schiphol.

Alvorens zijn vlucht naar Londen voort te zetten moet het Junkersvliegtuig uit Berlijn even tanken.

naar Indië te vliegen, wat zal de toekomst ons dan brengen? Zal iedere Amsterdammer met een autogirovliegtuig van zijn platdak opstijgen en voor de deur van zijn kantoor kunnen dalen, en misschien nog zijn machine in „het rek” zetten bovendien? Dan zal de romantiek, die nu nog onafscheidelijk met het vliegwezen is verbonden, al is zij dan ook van een modern soort, afweer verdwenen en vergeten zijn.

Welk een verschil bestaat er thans tusschen de aankomst van een mailstoomer uit Indië en het neerstrijken van een K.L.M.-vliegtuig, dat uit Batavia terugkeert. In vergelijking met de eerste is het tweede een voorbeeld van nuchterheid en zakelijkheid.

Maar of het daarom minder mooi is?

Schiphol is een belangrijk onderdeel van Amsterdam geworden. Vandaar uit bezoeken jaarlijks duizenden vreemdelingen onze stad. Het is een werkelijk modern uitgangspunt voor een wereldreis en een waarlijk veilige haven voor wie er na een tocht door overzeesche luchten terugkeert.

Schiphol in den avond.

Het veld is voor nachtdiensten met bakens en schijnwerpers verlicht.

Na volbrachte nachtolucht wordt de groote vogel naar de hangar gebracht door een tractor.

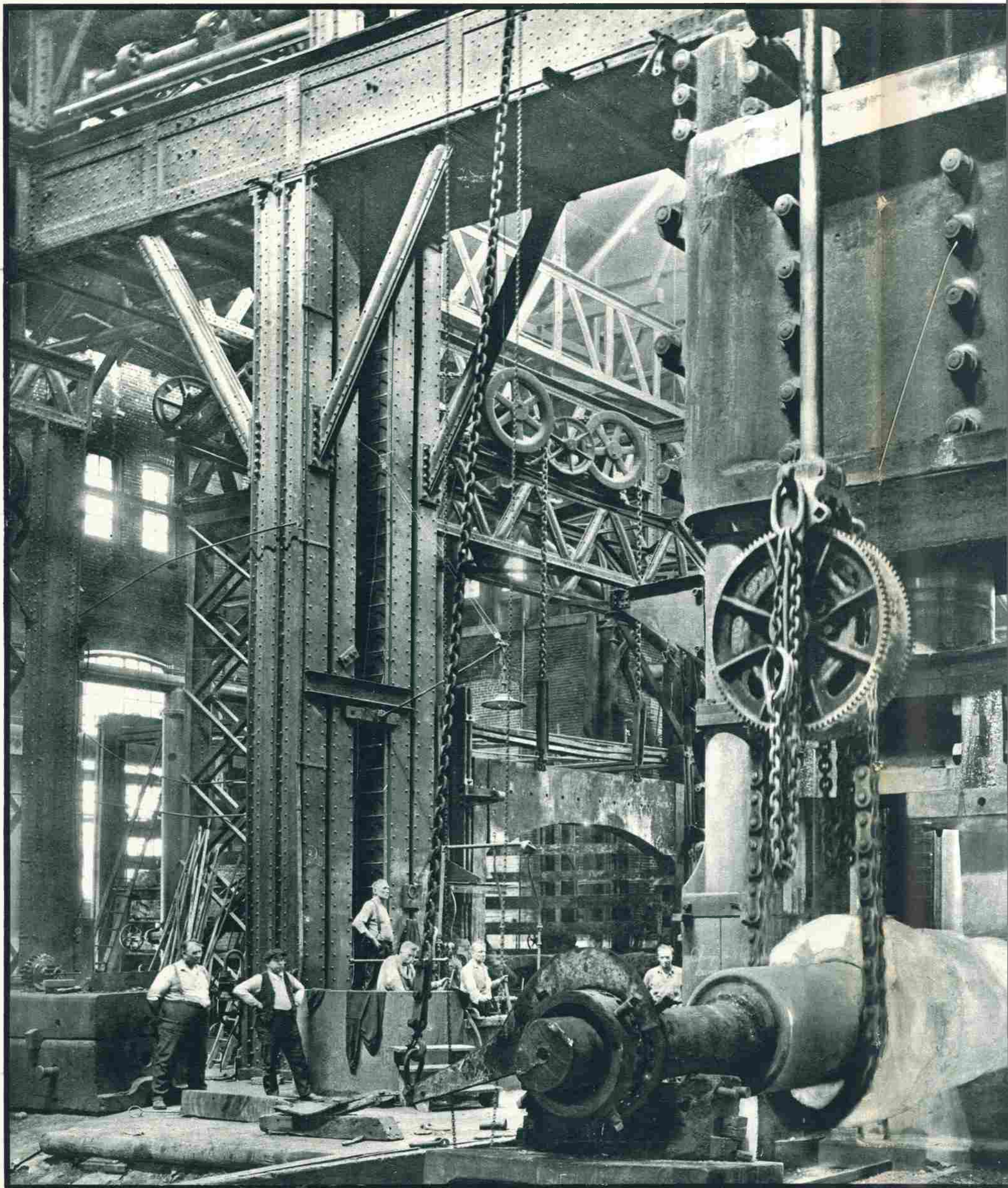

A circular logo with a white background and a black border. The text "VERZACHTING-VERFRAAIJING en GENEZING DOOR" is written along the top inner edge. In the center, the word "PUROL" is prominently displayed in large, bold, black capital letters. Below it, the words "VOOR ELKE PLEK van Uw HUID" are written in a smaller font. Along the bottom inner edge, the text "NEDERLANDSCHE FABRIEK A.M. JAVOET-ZEIST" is visible.

Doos 30-60-90 ct. Tube 80 ct. Bij Apothekers en Drogisten.

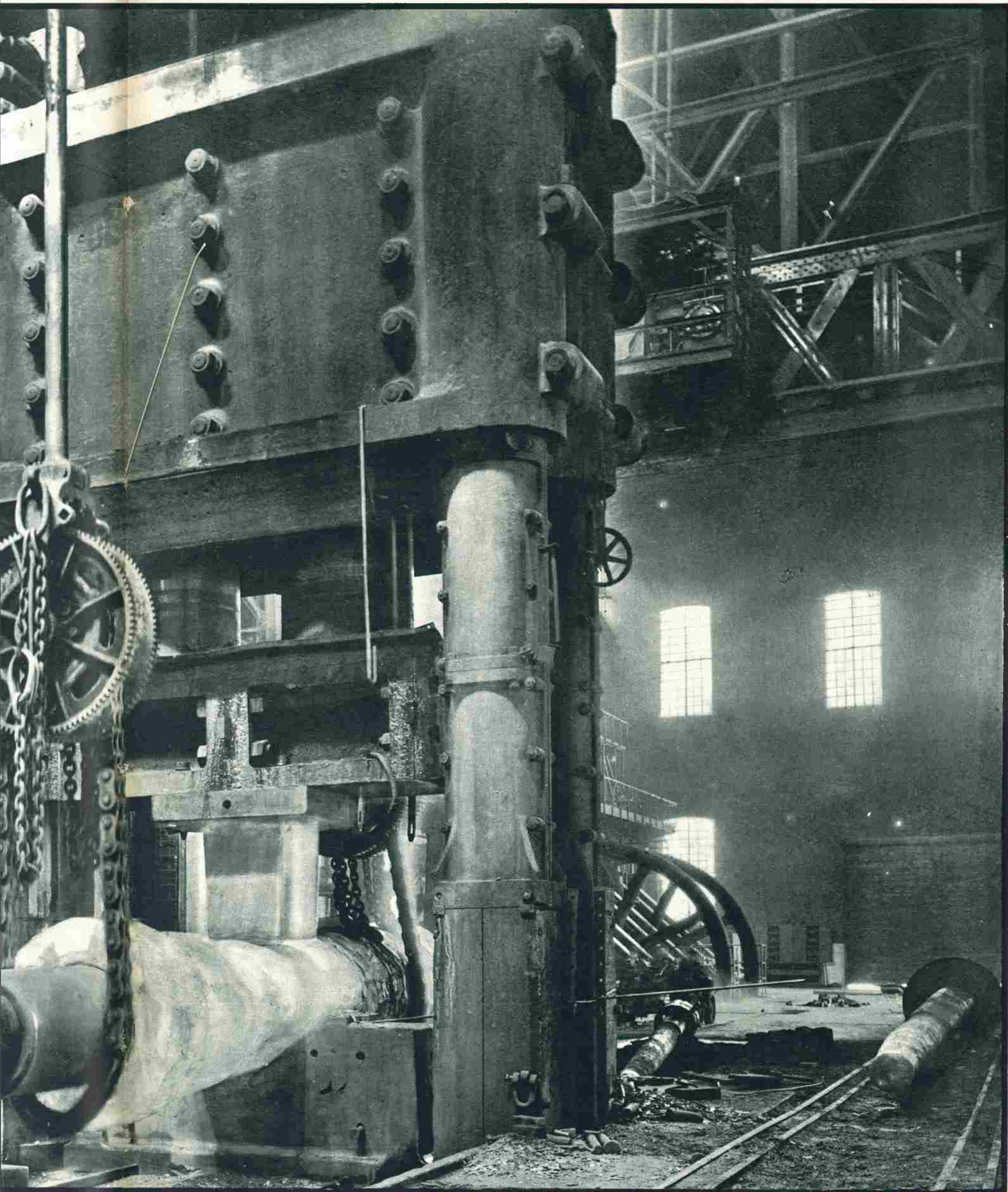
N.V. STOOMBANDFABRIEK VAN ENGELN & EVERS - HEEZE (N.B.)

HONIG'S BOUILLONBLOKJES thans 6 voor 10ct.

Deze enorme hydraulische smeedpers van de Bethlehem Steel Company ontwikkelt een druk van ca. 14.000.000 Kg., waarmee

REUZEN DER TECH

ZEN DER TECHNIEK

ontzaglijke stukken witgloeiend staal gesmeed en geperst worden
in den vorm en de maten, die door de ingenieurs berekend zijn.

De Hoofdprijs

in de Sweepstake

door Berta Ruck

De majoor vond het een vreemde gewaarwording, vijf pond te leenen aan iemand, die zoo'n fortuin had verworven.

„Dank u wel, hoor. En nou gaan ik maar es na me slaapkamer, want ik mot nog 'n brief schrijven....” De Owens waren niet vrij van nieuwsgierigheid omtrent den persoon, aan wien Minnie schrijven wou. Aan één van die familieleden, die niet de moeite waard waren om over te spreken? Want de tweede post, met den onvermijdelijken stroom van bedelbrieven en dergelijke, was er nog niet. „En dan wou ik u nog wat vragen.”

„Da's best,” zei de majoor. En hij en zijn vrouw vonden het verwonderlijk, zooals het kind uit den hoek kwam, sinds zij rijk was. Zij wist, wat zij wou, en zij dorst het te zeggen ook! „Wat wou je vragen?”

„'t Is vandaag Maandag,” zei Minnie, „en u zou vandaag met juffrouw Evangeline op de thee gaan bij de juffrouw d'r galant thuis....”

De beide dames lieten een schrikgeluidje hooren.

„Lieve hemel! Da's waar ook! Ik had er met al die opwinding heelemaal niet meer aan gedacht! Jij wel, Evangeline? Goed dat je 't ons helpt othouden, Minnie.”

„Astublieft, mevrouw. Ik wou alleen maar zeggen, dat je met dat slechte weer best een verzetje hebben kan, bij een ander thee drinken bevoorbeeld. Dus as u 't goed vin, wou ik wel mee....”

Om goed te begrijpen, hoe heldhaftig de houding van mevrouw Owen was tegenover dit verzoek van juffrouw Morris — zij liet namelijk door geen woord of blik of gebaar iets van haar gevoelens blijken — had u óók vijfen-vijftig jaar in dat afgelegen, ouderwetsche, conservatieve hoekje van de wereld moeten wonen. Dan had ook u, minstens vijftien jaar al, een beleefde, heimelijke, onuitgesproken vijandschap gevoeld tegen één der „buren”, dien u in uw hart als een indringer en een opkomeling beschouwde. Een „buur-vrouw”, wier zoon (voor wien zij geen meisje goed genoeg acht) al drie jaar verloofd was met uw dochter (die u veel te goed voor hem vond). Een buur-vrouw, die op iedere bloemententoonstelling in de streek de prijzen voor uw neus wegsnoepte, omdat zij twee tuinlui kon houden — al kon ze haar zoon niet genoeg geld meegeven. Deze buurvrouw was mevrouw Hamble, en naar haar hâar welverzorgde huis wou Minnie Morris mee op visite, in heel de afschuwelijkheid van haar Zondagstoilet.

„O — ja — da's goed — ga maar mee,” zei mevrouw Owen, en haar gedachten joegen: „Geen half werk doen. Wat je op je genomen hebt, moet je doen.... 't Is trouwens een goed kind.... Ik trek me er niets van aan, wat mevrouw Hamble zegt of denkt! Wat kan 't me schelen? En ik hoop maar, dat Angy 't niet al te erg vindt — dat we Minnie, met dien afgrijselijken groenen hoed op, mee moeten nemen naar Cedric z'n moeder.”

„Dan zal ik Billy Jones opbellen, dat ie met 'n wagen komt,” besloot Minnie. „Dien auto betaal ik. Van de vijf pond, die meneer me geleend hêt.”

De Owens hadden namelijk wel een wagen bezeten, maar zij waren er niet erg gelukkig mee geweest, en ten slotte hadden zij het wrak bij Billy Jones ingeruild voor een nieuw onderdeel aan de motorfiets van Ronnie. Als de Owens nadien ergens heen moesten, waar zij te voet of met een bus niet komen konden, gingen zij in een huur-auto.

Mevrouw Owen moest zichzelf vermanen, eens anders huis niet te begeeren, toen zij uit de kille somberheid van het voorjaarslandschap in de ruime, warme hall van huize Pantavon kwam.

„Ik houd mijn mantel maar aan, dank je. Zoudt u uw regenjas maar niet liever afgeven, juffrouw Morris?”

Juffrouw Morris en het keurige dienstmeisje, dat haar regenmantel aannam, wisselden een blik, die was als het kruisen van dolken. Drie weken geleden had Evangeline aan Mary Saunders gevraagd, of zij zich niet wilde ontfemen over hun Minnie Morris, die heelemaal geen omgang had; maar het binnenmeisje van de Hambles had zich te hoog geacht voor een vriendschap met het meisje der Owens.... Klaarblijkelijk had Minnie hier iets van

gehoord — en even klaarblijkelijk wist Mary, hoe de verhoudingen door den keer der fortuin veranderd waren.

Strak in de houding sprak de dienstbode de bezoekers aan: „Mevrouw Owen, nietwaar, mevrouw? En juffrouw Owen en.... Mag ik uw naam weten?”

„Mijnes? Nog precies eender. Juffrouw Morris!”

Met den neus in de lucht ging Mary de bezoekers voor, de hall door, toen de deur van de biljartkamer openging. Temerig klonk het: „Hallo! Goeden middag! Ik dacht al, dat ik de bus uit 't dorp de laan in zag komen. Hoe gaat 't? Hoe gaat 't?” En slenterend naderde Cedric Hamble.

Zes weken waren er geweest in het leven van Evangeline Owen, dat zij dezen jongen man had beschouwd als den tooverprins uit het land harer droomen. Mevrouw Owen echter vond aan Cedric niet veel méér goed dan zijn stoffelijke omstandigheden. Hij had zich echter niet eens de moeite gegeven, hen met zijn auto van Bringwyn af te halen. Cedric droeg keurige kleeren, en hij was lid van de duurste clubs in Londen; maar hij was nog niet waard, om de schoenen te poetsen van haar eigen Ronnie, die op dat saaie kantoor werkte als een slaaf, en niets had dan een versleten motorfiets, en zich niets kon permitteeren.

„Maar ja!” zuchtte mevrouw Owen, zooals zij vaak zuchtte, „als hij Evangeline gelukkig maakt en op prijs stelt....”

„Hallo, Angy,” groette hij.

„Hallo, Cedric,” antwoordde zijn verloofde.

„Zoo, hebben jullie....? Prachtig! Kolossaal idee, om de winnares van de Sweep mee te brengen.” Hij stak Minnie zijn hand toe. „Mag ik u mijn hartelijke felicitatie aanbieden? Mijn moeder heeft een massa menschen bij elkaar gehaald, die letterlijk groen zullen worden van nijd, als ze u zien.”

„Ik hoop maar,” dacht mevrouw Owen snel, „dat het arme kind niet aan 't snuiven gaat.”

Evangeline dacht even snel: „Zij gaat aan 't snuiven — ik voel 't.” Minnie snoof; lang en luid.

Even vertrok Cedric spottend zijn te kleinen mond, toen ging hij voort: „We waren allemaal dol nieuwsgierig om te zien, hoe zoo'n gelukkig mensch er uitziet.”

Met een zekere pijn voelde mevrouw Owen aan, wat er achter die jovialiteit van haar toekomstigen schoonzoon school. „Hij is niet hartelijk,” dacht zij mistroostig. „Cedric is niet hartelijk. Hij is in staat, het arme kind tot spot van zijn moeders gasten te maken; haar zoo zenuwachtig te maken, dat ze gaat morsen en den boel uit haar handen laat vallen.... Nee! Hij mág niet liefdeloos zijn. Zoo onhebbelijk kunnen zelfs de Hambles zich niet gedragen.”

Terwijl Cedric met hen de hall doorliep, en neerkeek op juffrouw Morris, nam hij zich voor, zich eens goed met dat schepsel te amuseeren, met dat slechte weer.

„Toen we elkaar den laatsten keer gezien hebben,” sprak hij tot haar, „deed u op Bringwyn de deur voor me open; ik gaf mijn naam op, en toen keek u me vreeselijk wantrouwig aan en u zei: „Watte?””

„Afschuwelijk! Wat is dát leelijk van hem,” dacht mevrouw Owen. „Hij legt 't er op toe, om haar doodelijk verlegen te maken!”

Als dit zoo was, slaagde hij niet.

„Ja, dat weet ik nog best,” zei 't gewezen binnenmeisje vriendelijk. „U zei: Hamble. Ik zei: Watte? Ik ben blij, dat ik de deur niet voor uw neus dicht heb gegooit!”

„O — ja, eh.... ik ook. Wilt u maar binnenkomen? U bent de eeregast vandaag.”

Mevrouw Owen voelde zich minder ongerust. Zij en haar dochter dachten beiden, dat Minnie misschien tòch tegen hem opgewassen zou blijken.

ACHTSTE HOOFDSTUK — EEREGAST.

Toen Cedric de deur van zijn moeders salon opendeed, ratelden er vlugge stukjes gesprek:

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

De verarmde familie Owen, de majoor, zijn vrouw, Ronnie de zoon en Evangeline de dochter, leven met Margaret de keukenmeid en Minnie het tweede meisje op „Bringwyn”, een vervallen landgoed. De Sweepstake is op komst; allen hebben een lot en men leeft in spanning. Door de radio hoort de familie het verslag van de race en dan blijkt, dat het tweede meisje den hoofdprijs heeft gewonnen. Minnie's hoogste verlangen blijkt te zijn als betalend logé in den familiekring der Owens te worden opgenomen. Hetgeen haar wordt toegestaan.

„'t Is anders wél een veelbewogen week.... dertig- of veertigduizend, geloof ik.... al het zilver.... jawel, maar om zoo'n kind nu voor goed te houden!.... Interessante week.... inbraak.... Sweepstake.... Inbraak.”

„Moeder!” kwam de gerekte tenorstem van Cedric, „hier is mevrouw Owen, met mejuffrouw Evangeline Owen, en — juffrouw Morris, de winnares van de Sweep!”

Het gebabbel hield op. In de plotselinge stilte trad het trio van Bringwyn het groote, weelderige salon binnen, dat vol zat met dames uit de buurt. Als met één blik keken zij op, de kopjes in de hand — nieuwsgierig staarden zij naar het meisje met den opzichtigen groenen hoed, den bril, den goedkoopsten mantel.

Dus dat was ze? Groote hemel....

Mevrouw Hamble trad glimlachend toe, om haar gasten met woord en gebaar welkom te heeten. Haar neus en haar oogen echter werden door haar glimlach niet minder scherp.

„Ik ben blij, dat u komt, mevrouw Owen. U hebt toch zeker dat heele eind niet geloopt met dat weer? O ja natuurlijk — u hebt u door Billy nes laten vervoeren. En wat zie jij er goed uit, Evangeline....”

„Zij kan me niet uitstaan,” dacht Evangeline, voor den duizendsten keer. „Zij wordt echt de ouderwetsche schoonmoeder van de anecdotenblaadjes.”

„En wat een model-verloofde, om terwille van den beminde zoo'n zondvloed te trotseeren! Dat is ware liefde. En hebben jullie heusch....”

„Ja, we hebben juffrouw Morris meegebracht.”

„Prachtig! We zijn heel blij, dat we de gelegenheid krijgen, eens een echte levende Sweep-winnares te feliciteeren. Hoe maakt u 't?”

„O dank u, goed, mevrouw.” (Snuf!)

„Gaaf u zitten. Hier, juffrouw Morris, is 't niet?.... Mooi. U hebt zeker net een gevoel, of 't een sprookje is, niet? 't Is kolossaal. De moderne Asschepoes!” Een schrill lachje. „Evangeline wil zeker graag bij Cedric zitten. Ik dacht al, dat hij den heelen middag in de biljartkamer bleef, maar jij hebt hem er uit weten te krijgen!” Een schrill lachje. „Zitten we allemaal prettig?”

„O, dank u, ik zit best,” antwoordde juffrouw Morris.

„En wat was u nu van plan?”

„Ja, dat weet ik niet, hoor! Ik blijf kalm waar ik ben — eerst es 'n beetje op adem komen.”

Er steeg een zucht op uit dien kring van theedrinkende oude dames en oude vrijsters. Dat onmogelijke kind van Bringwyn had het grootste buitenkansje gehad, dat er maar te halen was, en zij wist er geen weg mee! Alle anderen in de kamer (één persoon uitgezonderd) zouden wel geweten hebben, hoe zij dat geld moesten omzetten in puur geluk. O, wenschen en droomen, lang gekoesterd, die nooit in vervulling gaan!

Die ééne uitzondering was Rosamond Pritchard, de jongste der vijf ongetrouwde zusters Pritchard. Achter het strakke uiterlijk eener oude vrijster had zij het hart van een droefgeestig schoolmeisje. Zij zat te denken: „Al had ik de Sweep gewonnen, dan hielp 't me toch niet meer. Ik zou er het eenige echte geluk niet door krijgen. Het zou me niet kunnen geven, wat Evangeline Owen heeft!”

Evangeline had, na dien koelen groet „Hallo, Evangeline” in de hall, haar peinzenden blik om zich heen gehouden als een mantel. Haar verloofde mompelde: „Mooie toestand! Hoe bevalt 't je met dat onmogelijke schepsel? Zou 't lang duren?” terwijl hij haar een kopje thee reikte. Maar zijn meisje hoorde het nauwelijks; zij luisterde naar haar eigen gedachten. Buiten viel nog de koude lenteregen, maar Evangeline voelde zich als vóór een onweer: gespannen, gevoelig voor iedere bekende kleinigheid. Zij voelde het neerbuigend gebaar van Cedric, toen hij toast rondreikte op een kostbare schaal; zij voelde de sfeer van beschermenden, half bedwongen spot. Evangeline had al een massa vervelende partijtjes op Pantavon meegemaakt. Waarom leek dit haar dan zoo anders? Kwam het door de manier, waarop de Hambles Minnie behandelden? Kwam het door het sissend gefluister tusschen haar aanstaande schoonmoeder en de doktersvrouw? „Ja, heel

eigenaardig.... Je begrijpt niet, waar ze zin in hebben.... Maar ja, als je zoo krap zit....”

Evangeline bewoog even, geprikkeld, haar linkerhand. Cedric's ring was nauw en zwaar aan haar vinger.

„Angy heeft weer een bui,” dacht haar toekomstige echtgenoot. „Enfin, we zullen eens kijken, of we niet wat meer uit het wonderdier kunnen halen dan de anderen!” En hij wong zich tusschen de knieën en tafeltjes door naar de plek, waar Minnie Morris van haar thee zat te genieten als een kind, dat getraceerd wordt.

„Mag ik mij komen koesteren in de afstraling van het succes?” Cedric, de eenige man in het vertrek, liet zich neerzinken op een laag stoeltje, tusschen Minnie en de doktersvrouw in. „Begrijpt u nu, hoe we u allemaal benijden?”

„Benijden? Ik zou niet weten waarom,” zei juffrouw Morris. „Je ken trouwens nooit weten. Hoe meer je heb, hoe meer je wil hebben, zegt 't spreekwoord.”

„Eh.... in ieder geval is 't heel vriendelijk van u, om u zoo in 't publiek te vertoonen. Vindt u 't niet een beetje onaangenaam?”

„O, dat gaat best,” antwoordde Minnie. Zonder verlegenheid at zij haar vierde kockje — ze hadden in ieder geval wáár voor hun geld, dacht zij.

„Ik vind 't echt een bewijs van uw goede hart....”

„Een goed hart is meer waard dan een kroontje,” zei juffrouw Morris, in een oogenblik van stilte om haar heen. Nu zij aan 't praten was gegaan,

De blik in het verboden land.

zwegen de anderen. „Dat moesten we op school twintigmaal schrijven: „Een goed hart is meer waard dan een kroontje” — en als je 't ééne niet heb, mot je 't andere zien te krijgen, is 't niet zoo?”

De doorborende blik van mevrouw Hamble scheen te vragen: „Dat nest bedoelt toch zeker niet, dat wij geen van beide hebben? Och nee... 't Is zoo'n dom wicht... Wat een zonde, al dat geld, weggegooid aan haar!” Zij sprak: „Mijn zoon bedoelt, dat 't erg vriendelijk van u is, om ons de gelegenheid te geven, uit de eerste hand te hooren, hoe 'n gevoel het is, als je den hoofdprijs in de Sweepstake wint.”

„Ik voel me lekker!” antwoordde juffrouw Morris luid. „Maar nou mot u me ook es wat vertellen — hoe 'n gevoel is 't, as je inbrekers in je huis krijgt? Daar had u't over, toen we binnenkwammen — over inbrekers en over mijn.”

Eindelijk een ander onderwerp. Snel werd de noodige uitleg gegeven aan de Owens, die nog niets gehoord hadden van het tweede groote nieuwtje van die week.

Zaterdagavond — juist den avond van de race! — waren er inbrekers door het keukenraam huize Pantavon binnengedrongen. Zij hadden nogal wat zilverwerk meegenomen.

„Ze hadden mijn parels wel kunnen stelen,” zei mevrouw Hamble, haar snoer betastend. „Maar ik vind 't al heel erg, als we ons mooie zilver niet terugkrijgen...”

„Maar mevrouw Hamble — die inbrekers moeten toch een medeplichtige hier in de buurt gehad hebben?”

„Dat spreekt vanzelf,” zei Rosamund Pritchard. „Zulke dieven zoeken altijd een huis uit, waar wat te halen is, en dan laten ze een medeplichtige als chauffeur of huis-knecht in dienst treden. Die kan hun dan 'n plattegrond van 't huis en zoo sturen!”

„Kom, kom,” zei Cedric. „U hebt te veel detective-romans gelezen.”

„'t Is absoluut waar — zoo gebeurt 't!” zei juffrouw Pritchard. De arme ziel was al gelukkig, dat zij dit kruimpje gesprek met den bewonderenswaardigen jongen man mocht genieten. Als Rosamund Pritchard met één der twee jonge meisjes in deze kamer had mogen ruilen, dan had zij niet de winnares van dertigduizend pond gekozen, maar de aanstaande bruid van Cedric....

Evangeline keek peinzend 't raam uit. Regen, maar steeds regen.... Géén verandering.... Zelfs geen hoop op verandering voor haar.... Drup, drup vielen de koude druppels van 't hek daarginds....

Op Bringwyn veranderde er nooit iets, behalve dan de meisjes. Dit was 't familie-motto: „We hebben geen geld om hier vandaan te gaan.” Begrepen vader en moeder dan niet, dat er geen kapitaal nodig was, om te reizen? Hadden zij dan nooit gehoord van ondernemende menschen, die met een paar zilverstukjes in een punt van hun zakdoek 'n wereldreis begonnen? Klaarblijkelijk niet. „En daarom zit ik hier,” stormde het in Evangeline's hart, „want Pantavon wordt net zoo saai als Bringwyn.... erger zelfs! Over een jaar of zoo kom ik hier vast te zitten....” Door een wilsbeschikking van wijlen den heer Hamble, die zijn zoon had willen beschermen tegen het gevaar van een te vroeg en onberaden huwelijk, kreeg Cedric zijn erfdeel pas, als hij zesentwintig was. Dus Juli over een jaar zouden zij trouwen. In dat zestiende-eeuwsche kerkje, dat al vele geslachten den doop, het huwelijk en de begrafenis van alle leden harer familie had gezien, zou Evangeline mevrouw Hamble worden. Er werd aan Hambles Vleeschwaren nog steeds geld verdiend, maar geen massa's geld. Een flat in de stad zouden zij zich wel kunnen veroorloven, maar 't grootste deel van 't jaar zouden zij hier zitten, want de Hambles gedroegen zich graag als de adel der streek. Haar neerslachtige blik ging de kamer vol pratende „buren” rond — zij kon zich niet herinneren, dat gezelschap ooit anders gezien te hebben. Misschien werden ze ieder jaar een beetje dikker, of knokiger, en kregen ze wat meer of wat minder last van hun rheumatiek. Maar daar bleef 't bij. Zoo kwijnde hun leven weg, zoo zaten zij in grijsheid vastgeroest, en kleur of leven was er nooit.

Of er moest 'n Minnie Morris opdagen op theevisite in den huize Pantavon!

Daar zat de eeregast; door de tegenstelling met haar uiterlijk leken de plattelands-dames chic. Blijkens de belangstelling op haar kleine gezichtje vond Minnie deze doodelijk-vervelende thee-partij erg interessant.

„Vreemd kind,” peinsde Evangeline. „In plaats dat ze het stof van dit oord van haar piepende schoenen schudt, en naar Londen trekt om 't vlugste particuliere vliegtuig te huren, met den voortvarendsten piloot, om haar naar 't verste hoekje der aarde te brengen” — want zóó zou Evangeline gehandeld hebben — „blijft ze kalm hier.... Net als die opgezette otter van vader onder die glazen stolp. Hoe kán ze 't! Wat bezielt haar!”

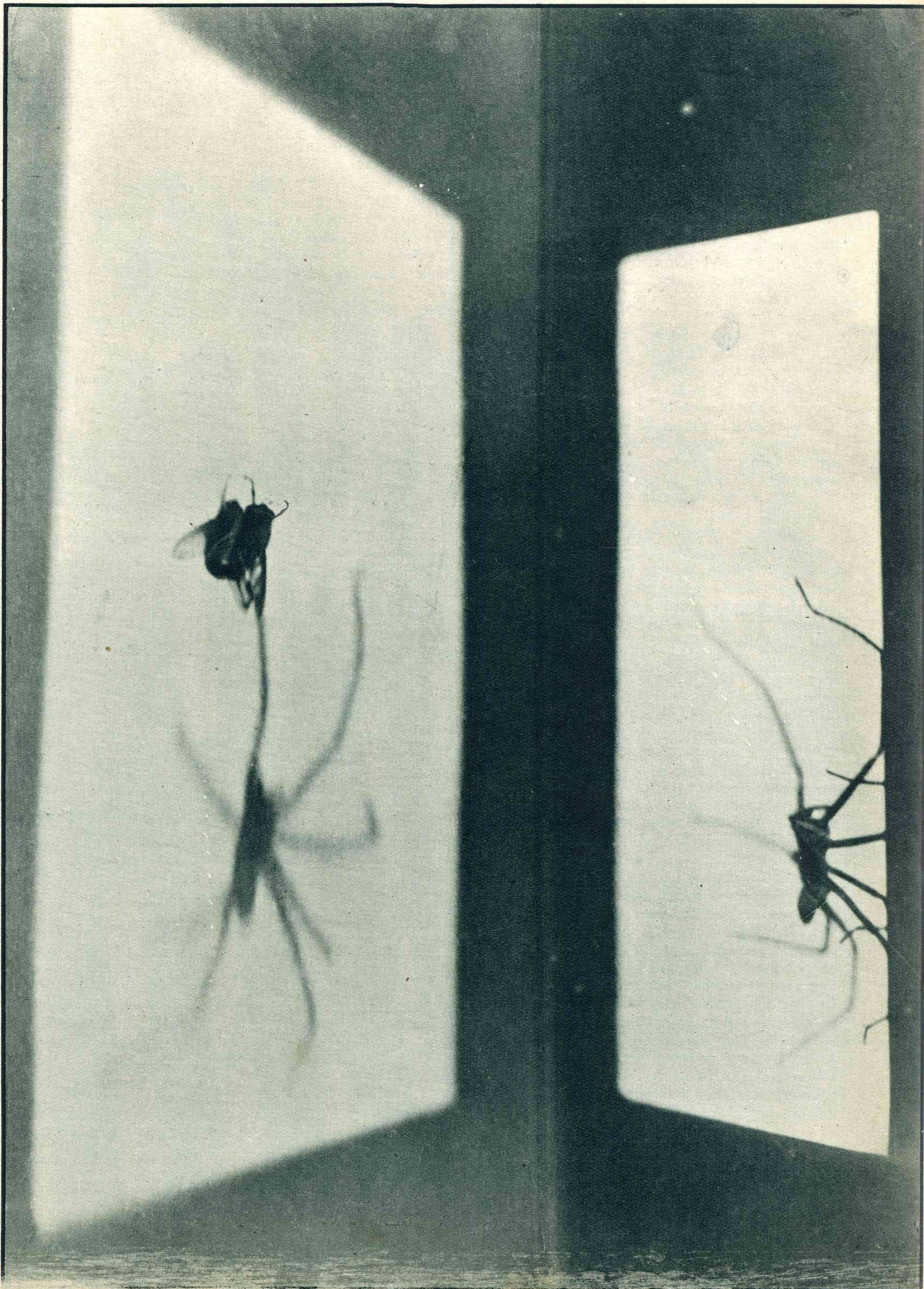
De vragende, peinzende blik van Evangeline trof, door het pratende gezelschap heen, den blik van Minnie Morris.

Toen gebeurde er iets.

Het was een kleinigheidje — maar het peinzende meisje was voor iedere kleine verandering van sfeer gevoelig; het was alleen dit: Minnie gaf Evangeline een kameraadschappelijk lachje, waar warmte, echtheid in zat. Maar vlak daarop presenteerde Cedric aanlokkelijke gebakjes aan de eeregast („ik hoop maar, dat ze er mee overweg kan”, schoot het door Evangeline's geest) en toen zei Minnie, zonder schijn van lach, maar met een lichte, eenigszins minachtende hoofdbeweging: „Nee, niets meer. Ik bedank.”

Het voorkomen, de voornaamheid, de gekunstelde vlotheid van den jongen man maakten niet den minsten indruk op Minnie. Vreemd.... Cedric's verloofde keek naar Cedric's volmaakte trekken.

(Wordt vervolgd)

Dreigend gevaar.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

'N RECLAME-BEGROTING

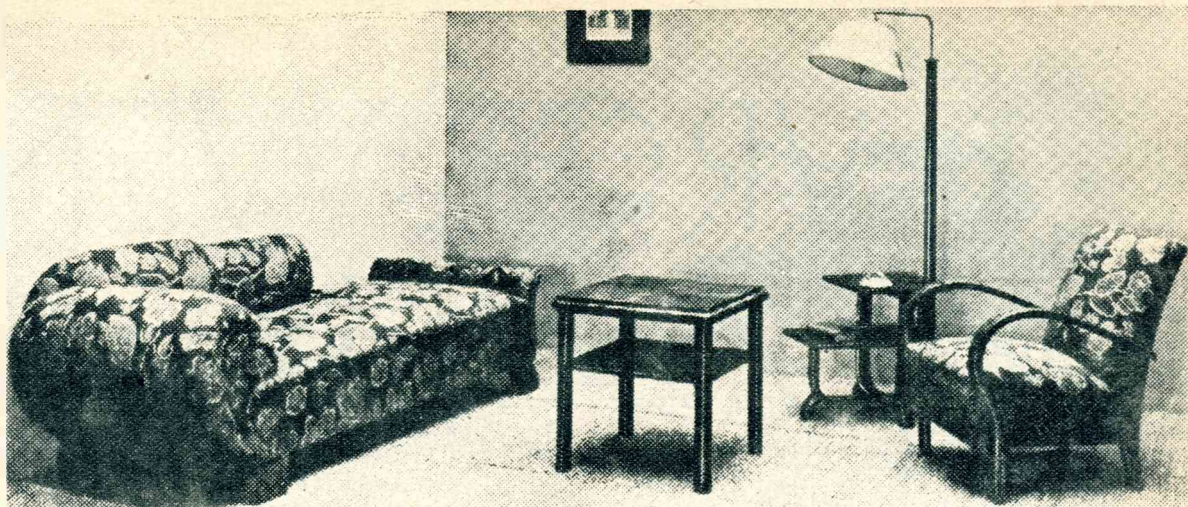
is niet volledig wanneer

**DE STAD
AMSTERDAM**

niet bij de bladen is opgenomen!

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen
geregeld Uw nummer van „De Stad“ te kunnen zenden
aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.)
Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

VOOR SERIEUZE REFLECTANTEN!

De gelegenheid om meubelen te koop, is momenteel zeer gunstig. — Indien contante betaling niet convenieert, stellen wij serieuze koopers desgewenscht in de gelegenheid om meubelen tegen nader overeen te komen betalingsvoorwaarden van ons te betrekken. — Wat U nu koopt, is bovendien nog vrij van weelde- en omzetbelasting — een zeer aanzienlijke besparing! — Op aanvraag zenden wij U gratis onze fraaie catalogus met ± 250 meubelfoto's en interieurs. Bovendien vergoeden wij U bij aankoop van minstens f 100.— de reiskosten, heen en terug voor één persoon naar een van onze zaken (te Amsterdam of Rotterdam) — Zendt ons heden nog nevenst coupon

LOEB OPPERT 63
WINTER ROTTERDAM
AMSTELSTR. 24
AMSTERDAM

COUPON

Gelieve mij Uw MEUBELCATALOGUS
met prijslijst te zenden. SA.

Naam

Straat

Gemeente

Voor onze Lezeressen

Wij vestigen er de aandacht op, dat de PATRONEN,
die in ons blad zijn afgebeeld en nog zullen worden,
benevens de handleiding, verkrijgbaar zijn aan ons kantoor

N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam

ook bij telefonische bestelling, zoomede door bemiddeling
van onze bezorgers en agenten!

De prijzen der patronen zijn:

Voor Rokken, Blouses,
kleine Avondjasjes en
Kinderkleeding..... **20 cents**

Voor Mantels
en Japonnen..... **35 cents**

BELANGRIJKE MEDEDEELING!

Het ontzaglijk succes, 't welk het onlangs verschenen jeugdboek
Vacantiegenoegens in een jongenskamp

door J. NOWEE, hetgeen als premie voor onze abonne's is
verkrijgbaar gesteld voor slechts **17½ cent**, is ten deel gevallen,
is de oorzaak geweest dat de eerste oplage **totaal is uit-**
verkocht! Om aan de vele aanvragen te voldoen, hebben wij
besloten van dit spannende en spotgoedkoope boek een
tweede oplage te doen drukken, welke eerlang zal gaan ver-
schijnen. Bestellingen kunnen nu reeds aan onze bezorgers,
agenten of op ons hoofdkantoor worden opgegeven.

HUURT een PIANO of ORGEL

vanaf f 4.— per maand. Wanneer Uw kinderen aan-
leg hebben kunt U tot koop overgaan en wordt de
betaalde huur er afgetrokken. Vraagt catalogus No 93

N.V. HEES & CO., HAARLEM
Kruisstraat 33

Onze Abonné's

worden er op attent gemaakt, dat zij
die voor een eventuele uitkeering
ingevolge onze

Gratis

Ongevallenverzekering

in aanmerking wenschen te
komen, op tijd hun abonne-
mentsgeld voldaan moeten
hebben. Eenieder drukken
wij dus op het hart zich
steeds regelmatig hier-
van te kwijten, opdat
wij den gegadigden
die zulks zouden
hebben nagelaten
geen teleur-
stelling be-
hoeven te
bereiden.

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren
op „De Stad Amsterdam“ a **f 1.62⁵** per drie maanden ¹⁾
f 0.12⁵ per week

¹⁾ Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau,
N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM“
N.Z. VOORBURGWAL 262

VROUWENLEVEN

DE STOFDOEKEN-HANGER

Een gezellig en praktisch hand-werkje voor jonge meisjes is de stofdoeken-hanger. Je kunt dezen maken naar eigen verkiezing, d.w.z. haken, breien, of naaien. Wanneer je nu vroolijke kleuren kiest, ziet zoo'n stofdoekenhanger er altijd gezellig uit en misstaat heelemaal niet in de huiskamer. Vergeet vooral niet het zakje te voeren, dan kan het langer mee en hangt bovendien steviger. Een paar zachte doekjes van verschillende lichte kleuren erin maken het nog aantrekkelijker. Het is een echt leuk Kerstgeschenk.

RO VAN DAM.

NIEUWE JAPONNEN DE POPULAIRE BLOUSE 'N PRACTISCHE WARME MANTEL

Voor 'n eenvoudig wollen japonnetje en ook voor het moderniseeren van 'n overjarig exemplaar lijkt me het hierbij afgebeelde model van effen serge met gestreepte raglanmouwen bijzonder geschikt. De mouwen, aaneengeknipt met het schouderstuk, zijn versierd met schuin opgenaaide vierkantjes. Ook voor de doorgestoken das is de smalle streep op sierlijke wijze verwerkt en de gladde ceintuur is eveneens van gestreepte stof genomen. De rok bestaat uit 'n nauwsluitend puntig heupstuk, waar de klokkende banen zijn aangezet, welke 't japonnetje van onderen wijd doen uitvallen.

637

639

637. Blouse van cirézijde met georgette vest. De revers kan open of gesloten worden gedragen. Benoodigd 2.10 M. zijde van 95 c.M. breedte.

639. Blouse van crêpe satin met eleganten sjaalkraag. Benoodigd: 2 M. zijde van 95 c.M. breedte.

Het is duidelijk hoe men naar dit model ook 'n oud japonnetje zou kunnen omtooveren in iets, dat weer er als nieuw uitziet. Voor mouwen en garneering van afstekende stof heeft men dan noodig: 1.50 M. van 70 c.M. breed. Voor de japon zelf is 2.50 M. stof noodig van 1.40 M. breedte.

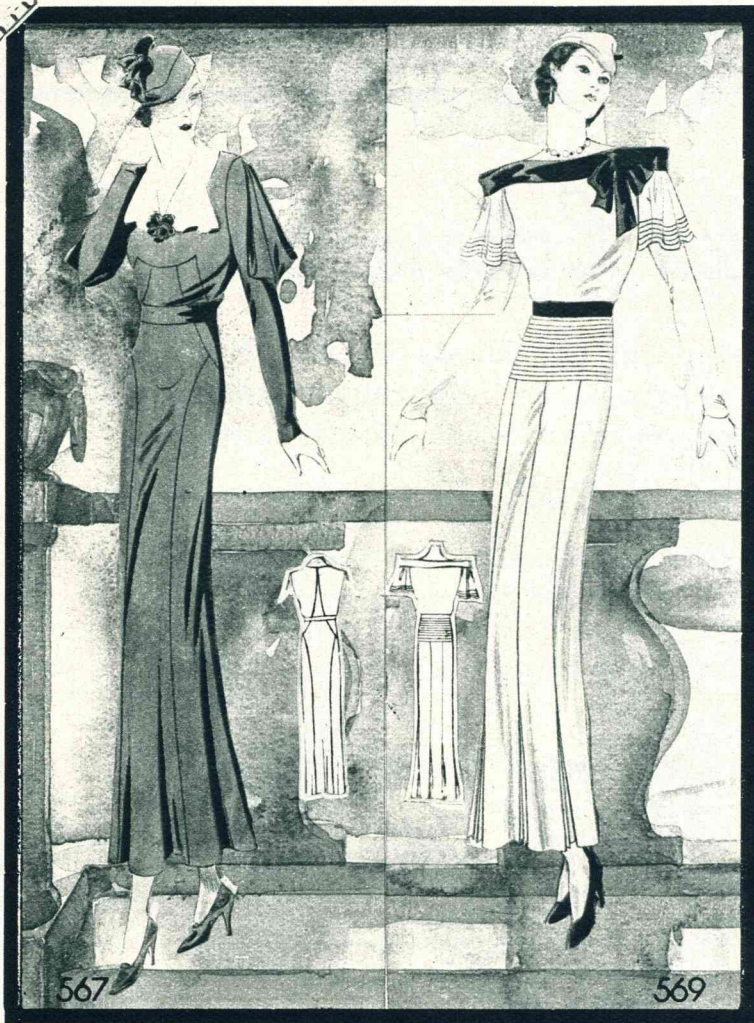
Ons tweede model, 'n japon van wollen crêpe, gegarneerd met craquelézijde, maakt 'n eenvoudigen en toch zeer modieuzen indruk. De découpées zijn erop berekend om het figuur zoo voordelig mogelijk te doen uitkomen, terwijl de gedrapeerde mouwen-garneering zeer modern aandoet. De hals-garneering kan van waschbaar materiaal en goed afneembaar worden genomen, zoodat de japon nu en dan gemakkelijk door 'n schoon kraagje kan worden opgefrischt.

Aan het nauwsluitende, geheel met plooitjes versierde heupstuk van deze japon zijn de negen banen van den rok gezet, welke van onderen in plooien uitwaaiieren.

Men heeft voor deze japon 5 M. stof noodig van 1 M. breedte.

Blouses verheugen zich meer en meer in de gratie, wat trouwens zeer begrijpelijk is. Men kan gemakkelijker even van blouse verwisselen dan van japon en men kan zich eerder 'n nieuwe blouse aanschaffen dan een nieuwe jurk. Er wordt den laatsten tijd door de groote mode-ontwerpers dan ook bijzonder veel werk gemaakt van de blouse. Ze wordt niet meer bescheiden op den achtergrond gehouden als zijnde alleen maar geschikt voor den huiselijken kring, maar zelfs voor feestelijke gelegenheden zijn er zeer elegante blouse-modellen ontworpen. Een tweetal van zulke modellen wordt hierbij afgedrukt.

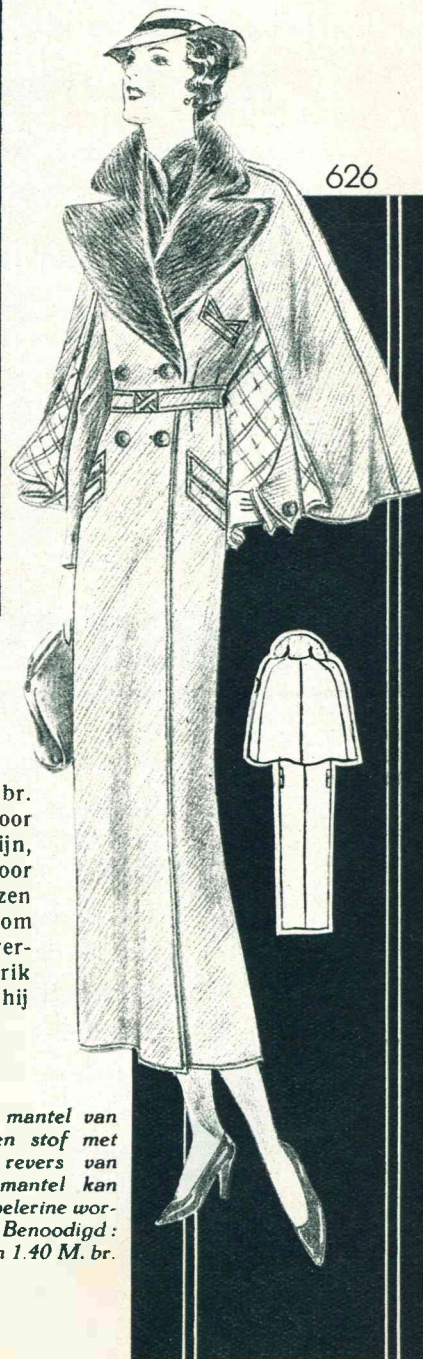
Daar is vooreerst 'n blouse van cirézijde in raglan-model. De blouse heeft een georgette vest met open gewerkte randen, waar over heen de groote revers al dan niet kan worden gesloten met knopen en knoopsgaten — een praktisch model dus, dat 'n eenvoudig aspect geeft, wanneer de blouse is dichtgeknoopt, en een meer eleganten indruk wanneer de groote revers losjes naar beneden hangt, zoodat het fraaie georgette vest te

567. Japon van wollen crêpe, met kraagje en jabots van craquelézijde. Benoodigd: 4.50 M. stof van 1 M. breedte.
569. Japon van crêpe de chine met opstaanden fluweelen schouderband. Vleugelmouwjes en heupstuk met fijne plooitjes. Rok van negen banen met waierplooien. Benoodigd: 5 M. zijde van 1 M. breedte.

Men heeft voor deze japon noodig: 4.50 M. stof van 1 M. br. Het derde hierbij afgebeelde model is slechts geschikt voor slanke figuren en door de doorlopende breede schouderlijn, en door de dwarse plooitjes van het heupstuk. Maar voor slanke figuren zal dit toilet dan ook zeer flatterend wezen en van 'n bijzondere elegance. Deze japon is niet moeilijk om te maken. De taille is geheel glad gehouden en slechts versierd met een opstaanden, fluweelen schouderband met strik opzij. Dien schouderband kan men zóo aanbrengen, dat hij later, wanneer de verbrede schouders weer uit de mode zijn, gemakkelijk kan worden weggenomen. Ook de golvende vleugelmouwjes zou men later eventueel weer van de nauwsluitende lange mouwen kunnen afnemen.

626. Practische mantel van diagonaal wollen stof met bontkraag en revers van vischotter. De mantel kan met en zonder pelerine worden gedragen. Benoodigd: 3.30 M. stof van 1.40 M. br.

631. Japon van effen serge met gestreepte raglan-mouwen, ceintuur en halsgarnering. Benoodigd: 2.50 M. stof van 1.40 M. breedte en 1.50 M. gestreepte stof van 70 c.M. breedte.

zien komt. Dit vest zal te fraaier zijn, wanneer de open randen in handwerk worden uitgevoerd.

Men heeft voor deze blouse nodig 2.10 M. zijde van 95 c.M. breedte. Bij de fijnere blouses wordt kwistig handwerk aangebracht, wat er een bijzondere waarde aan verleent, 'n waarde, die wie handig is met de naald, er zelf aan geven kan. Ook ons tweede blouse-model kan met handwerk versierd worden.

Deze blouse van crêpe satin heeft een grooten sjaalkraag, die door 'n gesp wordt opgehouden, waardoor het effect wordt verkregen van een golvenden revers. De sjaalkraag kan worden afgewerkt door ajouzeeren, door 'n picot of 'n galonnetje, maar het mooiste door handwerk, bijv. door 'n paar toertjes haakwerk precies in de kleur of door festonneeren.

Benoodigd voor deze blouse: 2 M. zijde van 95 c.M. breedte.

Een practischen warmen mantel vertoont ons laatste model, practisch vooral door de losse pelerine, bestemd om, bij groote koude, extra warmte te geven. De mantel, van diagonaal wollen stof, heeft kraag en revers van vischotter. Hij wordt gesloten met twee rijen knopen en met 'n ceintuur.

Benoodigde stof: 3.30 M. van 1.40 M. breedte.

PAULA DEROSE.

Van alle in deze rubriek afgebeelde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 35 cts. voor mantels en japonnen en van 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjasjes en kinderkleding. Bestellingen op te geven aan ons bureau, onder toezending van het bedrag en opgave van het nummer. — Voorradig zijn de nummers 42, 44, 46 en 48, voor blouses 40, 42, 44 en 46.

KNUTSELWERK VOOR DE LANGE WINTERAVONDEN

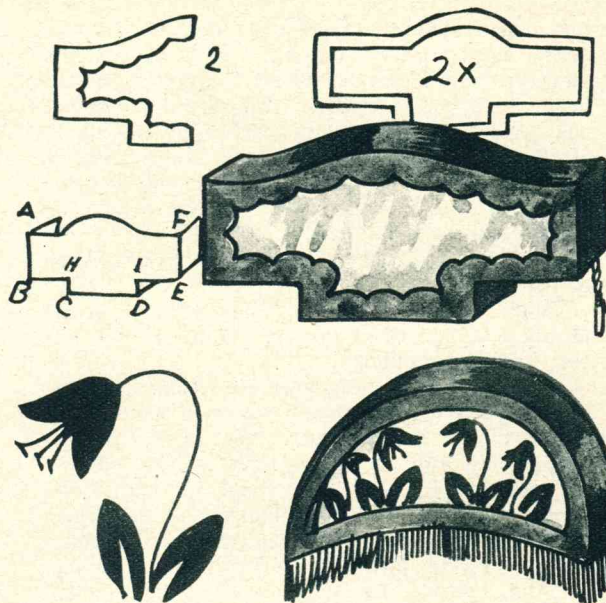
Hoe gezellig is het, wanneer we de lange winteravonden doorbrengen met het maken van allerlei leuke dingen, die we graag willen bezitten om er ons huis mee op te sieren.

Op deze pagina vindt u twee van die aardige wandlampjes, die zoo gezellig staan boven 't bed, of in de kamer tegen den wand. Het aardigste is wel dat Vader en Moeder het samen kunnen maken, Vader het houtzaag- en timmerwerk en Moeder het papier- en schilderwerk.

Houtwerk, dames, moeten we nu eenmaal aan de mannen overlaten. We beginnen met het lampje op fig. 1. De rand is van triplex-hout en ongeveer 5 c.M. breed.

Het lampje is 30 c.M. lang en de hoogte in 't midden genomen is 20 c.M.

U teekent den halven rand zooals in fig. 2, vouwt het papier dubbel en teekent de andere helft precies na.

Zoo wordt de verdeling der bochten en der rechte kanten gelijk. Men zaagt dezen rand uit.

Vervolgens zagen we twee lijstjes in denzelfden vorm, de omtrek precies even groot, doch maar 2 c.M. breed. Deze lijstjes worden bij A.B. en E.F. en ook bij C.H. en D.I. rechthoekig verbonden met plankjes triplex van 7 c.M. breedte en zoo hoog als de rechte kanten A.B. of C.H. Alle open kanten worden nu met transparant papier bedekt en van voren met een paar kleine spijkertjes vastgetikt. Het papier komt van voren ongeveer 1 c.M. over het geraamte; aan de dichte kanten evenwel, dus opzij, wordt het papier aan den binnenkant aangebracht. De twee uiterste zijplankjes worden voorzien van een fitting. Dan wordt het raampje met den geschulpten rand, dat we het eerst gemaakt hebben, tegen den voorkant van het geheel bevestigd, bij wijze van afwerking. Daar het even groot gezaagd is als het smalle lijstje, bedekt het dit geheel en daarmee ook de kanten van het daarop geplakte transparantpapier. Als lampen gebruikt u kleine 25-watt-lampen, die met z'n twee n voldoende licht geven.

Daar het lampje tegen den wand komt, behoeft het achter niet dichtgemaakt te worden.

Het tweede lampje is op dezelfde manier gemaakt, doch heeft een anderen vorm.

Het effen, lichte transparant-papier is beschilderd met een aardig motief. Het beste kunt u daarvoor nemen ecoline, vloeibare waterverf, geschikt voor het schilderen van lampekappen. Per doosje van 6 stukjes verkrijgbaar à 75 ct. en ook per fleschje verkrijgbaar.

D. D. L.

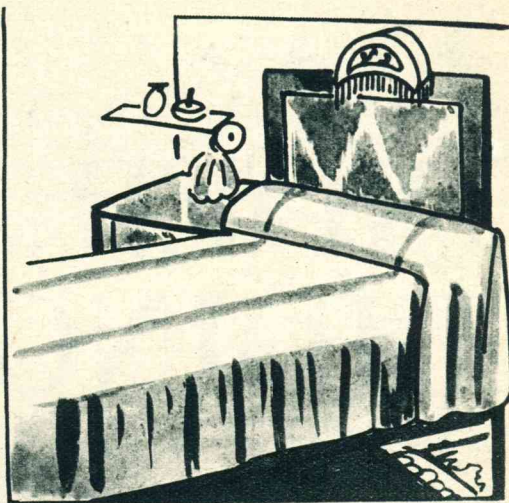
WARME DRANKEN

Op koude avonden en bij de algemeen heerschende verkoudheden heeft men gewoonlijk behoefte aan veel warm drinken. En in plaats van de gewone thee willen we dan ook wel eens wat anders hebben. Heete kwast staat daar gewoonlijk eerst op het programma en ook thee met 'n scheutje citroen in plaats van melk is een geschikte drank voor grieprijke mensen.

In veel gevallen zal heete melk echter te ver verkiezen wezen; dan kan men, met weinig moeite, de melk een aangename smaakje geven en door dat smaakje telkens te variëren zal men ook de zieken eerder tot 't drinken van melk krijgen. Daarom geef ik hieronder eenige eenvoudige recepten:

Anijsmelk. Hiervoor kan men tabletten kopen, voldoende voor een kop anijsmelk. Heeft men veel nodig, dan kan men ze natuurlijk voordeliger zelf bereiden. Op 1 L. melk neemt men 10 gr. anijszaad, dat men er langzaam in laat aftrekken (in een dun lapje). Verder heeft men er nog 40 gr. suiker voor nodig.

Citroenmelk en Sinaasappelmelk krijgt men als men de afgeraspte schil van een citroen of een sinaasappel bij de melk voegt met 35 gr. suiker. Als de melk kookt, wordt ze

gebonden met 'n beetje maizena of sago.

Vanillemelk maakt men op dezelfde manier met 1/4 stokje vanille, dat men langzaam in de melk laat trekken.

Saffraanmelk wordt ook op dezelfde wijze gekookt, met 1 gram saffraan op 1 Liter melk.

Chocolademelk. Men neemt 30 gram cacao en 70 gram suiker op 1 Liter melk.

Slemp. — In een dun lapje doet men 1 theelepel thee, 4 kruidnagelen, 'n klein stukje pijpkaneeel, 'n klein stukje foeli en 'n gram saffraan. Dit laat men langzaam trekken in 1 Liter melk, voegt er nog 40 gram suiker bij en bindt de melk ten slotte met sago of maizena.

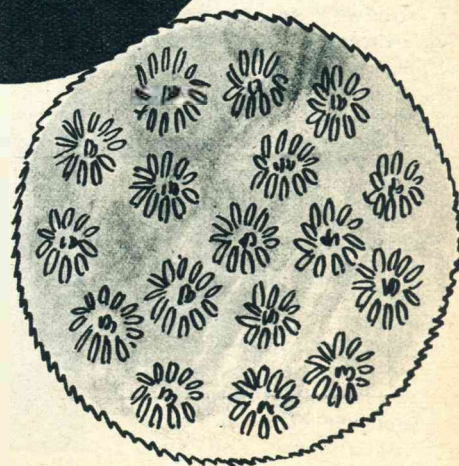
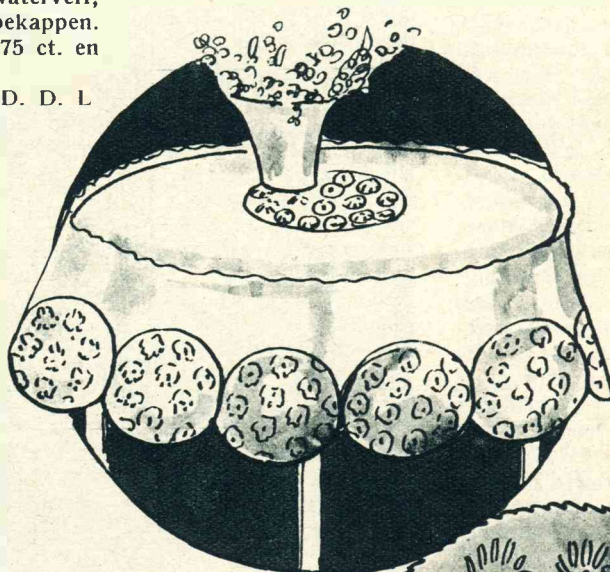
A. K.-P.

EEN GESCHULPT TAFELKLEED

Voor een ronde tafel wordt een stuk geknipt, precies zoo groot als het tafelblad en daar een rand aangezet; de naad kan met 'n dun koordje worden gewerkt.

Op den rand worden naast elkaar cirkels getrokken, die rondom met 'n eenvoudigen steek in een donker mauve tint opgewerkt worden. De cirkels worden geheel opgevuld met kleine bloempjes, door lange steken aangegeven in zacht lila. Het hartje maken we geel. Het goed wordt later om de cirkels weggeknipt.

DINA

LEO ONDER LEIDING

DOOR MAY MOOD

Het was op een donkeren herfstavond. Ik kwam terug van 'n gezellige babbelvisite bij een vriendin en haastte me naar mijn kamers. Langs me gingen vreugd en leed der groote stad, weerspiegeld op vele gezichten. Daar gingen mensen in lompen en avondtoiletten; met lichtend-blijde en pijnlijk-sombere trekken, maar het meest wel met het wat opgemaakte, gededesillusionneerde, onverschillige stadsmasker, onaandoenlijk voor liefde en haat: het standaardtype van dezen tijd.

Opeens een stem, opklinkend boven het lawaai van het verkeer: „Neeen maar! Daar hebben we warempel onze Lydia!”

Ik schrok op, keek overal om me heen, voor me, achter me, maar vermocht nergens iets te ontdekken, tot ik op een vluchtheuvel de mij van ouds bekende, lange gestalte met enthousiast zwaaiende armen van mijn jeugdvriend Leo van Bovenwijk opmerkte. Reeds stevende hij op me af, zichzelf en anderen aan doodsgevaar blootstellend, door me met beide handen van het trottoir af te trekken en mijn behandschoende vingers zóó lang en vriendschappelijk te drukken, totdat de taxichauffeur, die aldus onverwacht in zijn vaart belemmerd werd, begon te razen, en ik slechts een oploople kon voorkomen door Leo, met dien zachten dwang, dewelke ons, vrouwen, eigen behoort te zijn, langs vele voertuigen heen te loodsen, onderwijl uitroepend: „Maar, Leo, ik dacht dat je studeerde in Genève!”

„Vacantie, vakantie,” verklaarde Leo. „Wel, wel Lydia; je bent niet veel veranderd sinds je achttiende jaar; laatst van mamaatje gehoord, dat je tegenwoordig studeert! Wat een Quatsch! Maar ga mee,” en zonder mijn antwoord af te wachten, duwde mijn voortvarende vriend me bij deze laatste woorden een restaurant in de nabijheid in.

„En nu vertellen,” commandeerde hij. „Hoe gaat het met je? Verlieft? Verloofd? Getrouwd? Je ziet er zoo beheerscht en verstandig uit. Zeker veel levenservaring opgedaan in die drie jaar, waarin je me met zegge drie brieven verblijd hebt!”

Leo schepte adem en vond inmiddels tijd zijn lange lichaam in een eenigszins gemakkelijke houding in een stoel te wringen. Ik verzorgde onze thé complet.

„Wel Loo!” antwoordde ik lachend. „Je bent niet ver mis met je veronderstellingen. Sinds twee

jaar behoor ik inderdaad tot 't door jou zoo verachte soort studeerende vrouw.” — „Uitvloeisel van een soort onbevredigdheid!” viel hij hoonend in de rede — „en levenservaring heb ik natuurlijk ook genoeg. Maar mag ik je feliciteeren met je officieuze verloving met Minny! Laatst vertelde tantetje van Bovenwijk me zooiets,” en ik wilde hem al hartelijk de hand drukken, maar helaas, hij accepteerde de mijne niet.

„'t Spijt me; dat is afgelopen, twee weken geleden...”

„Maar, Leo!” ik schrok, „hoe kóm je erbij! Minny is zoo geschikt voor je; klopte er dan iets niet tusschen jullie?”

„Lydia, in vredesnaam geen gevoelscomplicaties, blijf realistisch!” Leo had 'n verveeld handgebaar en keek naar het plafond. „Weet ik wat er niet klopte! Ze kon me alleen niet genoeg boeien; of neen dat eigenlijk niet, maar ja, mijn hééle leven! — es gibt so viele Schönen! — bovendien ben ik totaál ongeschikt...” een tweede handgebaar dat betekende: ja-wat-wil-je-dat-ik-nog-meér-zeg!

„Aha, Loo! De angst voor de huwelijksbanden dus! Zoo zijn jullie mannen zoo ongeveer allemaal tegenwoordig! 't Is schande!” viel ik opeens uit. „Jullie, mannen, zijn harteloze egoïsten!”

Leo bekeek me komisch verbaasd. „Maar, Lydia, je wordt nog even driftig als toen je twaalf lentes telde en ik zeventien en jou je springtouw niet teruggeven wilde!”

„Je moest eens een maand onder mijn leiding staan,” ik hapte in mijn cake. „Ik zou een goeden huisvader van je maken — ja, voor andere vrouwen natuurlijk — 'k weet heel geschikte meisjes.”

„Kind, kind!” lachte Loo, „je zou met al je pogingen na die maand zelf doodongelukkig zijn! Aan Loo! valt niet meer te verbeteren! Vrijheid, blijheid, oftewel leve het vrijgezellenbestaan!”

* * *

„Lieve Lydia,” zei tantetje van Bovenwijk, en stak ongenood haar poezelhandje nog eens in mijn bonbonschaaltje, „bij welken winkel haal je

die heerlijkheden toch? Sinds ik den leeftijd voor grootmoeder heb — en derhalve mijn lijn verwaarloos — snoep ik onmatig!” en toen ik wilde protesteeren: „Neeen, kind. Zeg maar niets. 't Lijkt me ideaál grootmoeder te zijn, maar helaas! mijn eenige zoon schijnt me dat plezier niet te willen gunnen. Weet je dat hij voor een tijdje over is uit Genève? Kom eens bij ons; hij zal 't leuk vinden je terug te zien.”

„Tantetje, hij had dat genoeg al 'n week geleden!”

„Zoo, tegengekomen zeker? Ja, hij is precies één avond in de week thuis. Hij heeft wel wat ál te veel levenslust! En nu is de verloving met Minny ook alweer afgesprongen. Dat hield hem nog wat in toom!” Ze zuchtte.

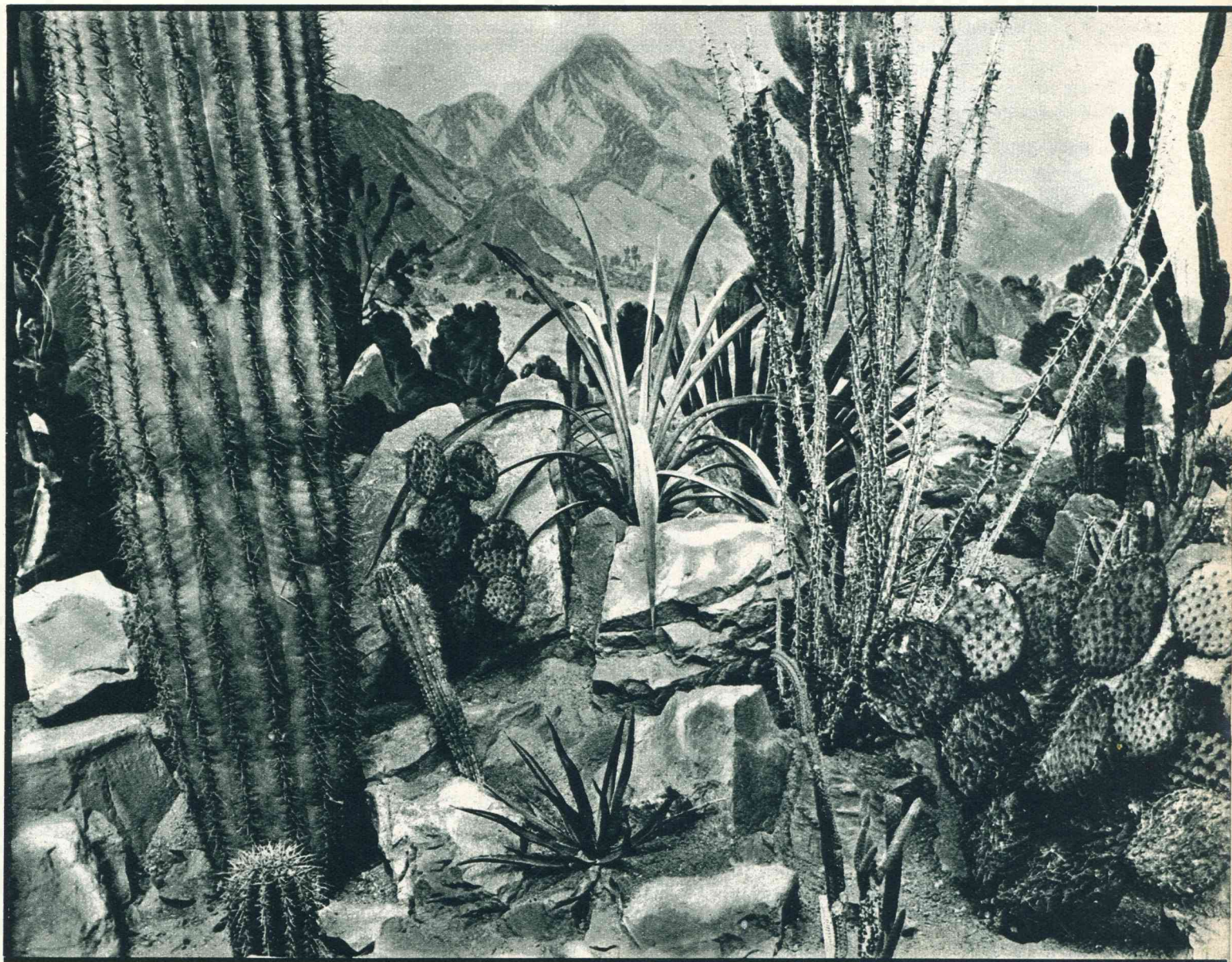
„Ja, dat vertelde hij.”

„Toch is Loo eigenlijk héél ernstig. Ik vond Minny trouwens altijd vrij ongevoelig; hij zal er heusch wel redenen voor gehad hebben! Maar ja, hijzelf doet altijd zoo — eh — luchthartig. „Mamaatje,” zei hij gisteren, „ik ga nu eens met al mijn oude Hollandsche vriendinnen naar de lezing, de revue, de bioscoop, de dancing of de opera, naar gelang het genre vrouw dat ik begeleid! Kan ik later goed kiezen en vergelijken.” En dan de tóón van dien jongen!” Ze lachte bij de herinnering. Ik lachte mee, maar eenigszins zuurzoet: had Leo mij niet voor den volgenden avond uitgenoodigd voor „Il Trovatore”. „Het genre opera!” raasde ik inwendig.

Tantetje strekte nog eens peinzend het poezelhandje naar mijn bonbonnière.

„Welk soort vrouw acht jij eigenlijk geschikt voor hem, Lydia?”

„Ja — eh — de eenige vrouw die ik geschikt acht is Minny. Knap, frivool en geestig! Maar aangezien zelfs dat niet lukte, ben ik tot de conclusie gekomen, dat hij óf een soort Kenau moet hebben, met een overvloed van sex-appeal, óf het tegenovergestelde type, lief, eenvoudig en dat zich door hem laat tyranniseeren. Ik zal eens uitkijken onder mijn kennisjes.”

„Graag,” zei tante. „Ik zou hem graag — eh — „vastgelegd” zien.”

Nauwelijks was tante van mijn kamer verdwenen, of ik ging naar de telefoon en belde mijn vriendinnen Mia en Lène op, noodigde ze beiden uit voor „Il Trovatore”, zeggend dat ik zelf verhinderd was, maar dat mijn vriend Leo in mijn plaats zou meegaan. Beiden schenen hiermee ingenomen te zijn, althans Mia, vijf en twintig jaar, zelfverzekerd en een exotische schoonheid met vele geschiedenissen, teemde op lagen mode-toon: „Ah, Lóó! ja die werkt nog eens verfrischend op een vrouw als ik,” en Lène, een allerliefst vrouwelijk typetje, met groote blauwe kinderoogen en een perzikteint, twintig jaar en werkend in een inrichting van maatschappelijk hulpbetoon, juichte: „Oh Lóó! Is hij weer terug? Maar dat is éénig zeg!”

En nu het derde telefoongesprek, het moeilijkste. Ik belde Leo op om ongeveer half zeven, dan was hij meestal thuis. Ik vertelde hem, dat ik zelf verhinderd was, maar dat twee alleraardigste vriendinnen, contrásten nog wel, in mijn plaats zouden gaan.

„Nee maar!” lachte hij. „Begin je dus toch het hopelooze werk mij aan de vrouw te brengen? Maar all right, ik stel me onder jouw leiding, al zal het je niet lukken. Maar waarom kan jij eigenlijk niet, meisje?”

„O, ik voel me nogal vervelend vanavond!” zei het meisje van het „genre opera” een beetje landerig.

„Enfin, beterschap!” wenschte Leo, „en tot kijk!” Verbeelde ik mij het, of stond hij nu ook nog te proesten?

Zeldzaam triest opeens bracht ik den avond door met een boek, waarin ik niet las, maar waar ik overheen staarde.

Den volgenden avond werd mijn jeugdvriend al aangediend, terwijl ik nog aan tafel zat. Hij

zette zich tegenover mij en prevelde zooiets van: „Arm, ziek kindje! Eet jij maar heerlijk hoor. 't Is zeker al weer over, je ziet er zoo blozend uit.” En toen ik dit kennelijk hoonen negeerde: „Ik kom eigenlijk om je te bedanken voor je zeldzaam vernuft en goeden smaak, Liet. Zelden heb ik zulke aantrekkelijke vrouwen ontmoet, als deze twee! Voor het eerst van mijn leven heb ik gisterenavond ervaren, dat ik van iemand houd. Ik bedoel natuurlijk van allebei,” voegde hij er haastig aan toe, als had hij zich versproken. „Ze hebben een dusdanig diepen indruk gemaakt op mijn steenen hart, dat ik me nu zelfs binnen afzienbaren tijd aan één van hen wensch te binden! Maar hoe te kiezen? Mia's up-to-date sarcasme, haar geraffineerde geestigheid sleepen me mee, maar Lène's schattige manier om „Oh Lóó! Wat éénig!” te zeggen verteederd me ook oneindig. Wat denk jij hiervan, Leidsvrouw?”

„Oh, prachtig! Verbetering merkbaar bij je.” Ik at met aandacht griesmeelpudding met bessensap.

„Hé,” zei Loo, en er twinkelde iets in zijn oogen. „Hé, jij onafhankelijke, koele vrouw, wees een béetje enthousiaster. Bedenk toch dat ik den heelen nacht geen oog geloken heb van dit voor mij zoo belangrijke besluit. Besef je wel, dat een geboren vrijgezel zich binden gaat?”

Zelden ben ik zoo uit mijn humeur geweest als in deze maand, waarin Leo ieder oogenblik bij mij kwam oploopen en me vergastte op lange verhalen over de vele deugden en charmes, die hij in mijn beide vriendinnen na voortgezette kennismaking ontdekte. Hij zag kans een heelen avond over Mia te boomen, ja, haar karakter met vele zwaarwichtige psychologische termen scheikundig-nauwgezet te ontleden. Dan weer was het Lène en hemelde hij de huisvrouw op, meteen de gelegenheid aangrijpend om een lang dispuut met mij te beginnen over de hedendaagsche meisjesstudente,

welke volgens hem onder een verwaten air veel middelmatigheid verborg. Tenslotte maakte hij me zóó driftig, dat ik hem eens wegstuurde met het voorstel om Mia of Lène kruis of munt te gooien.

December. Ik had de uitnoodiging van mijn studievriend Almers voor een lezing afgeslagen, „wegens gebrek aan tijd”, en ging nu in mijn vensterbank zitten. Een sijpelende regen in de grijze straten. Het jachtige verkeer. Over drie dagen ging Loo weer terug naar Zwitserland en dezen avond ging hij volgens zijn zeggen „eie Frau beglücken”. Gisteren had hij nog niet geweten, welke gelukkige dat zijn zou, ik vermoedde Mia. Beneden mij drénsde een draaiorgel: Stormy weather.

Opeens begon ik te huilen. Achter mij kraakte de kamerdeur. Ik veegde haastig over mijn oogen en draaide me om. Voor me stond mijn onrustverwekker.

„Julie meisje — aardig kind — stond te flirten met den melkboer en zoo kon ik onopgemerkt binnenkomen,” verklaarde hij opgewekt.

„Maar, Lóó, ik vermoedde je dezen avond in een der zeven hemelen. Wat is er nu weer; zie je er soms van af?”

„Welzeker niet! Maar ik wou toch nog even je raad...”

„Weet je het nu nog niet! Ik heb je toch gezegd kruis of munt te gooien,” en ik vischte al in mijn taschje naar een cent.

„Mag ik misschien ook ergens zitten?” zei mijnheer van Bovenwijk uit de hoogte. „Je behandelt me als een schooljongen; bedenk dat ik al zevenentwintig ben. Wacht, ik kom naast je in de vensterbank. Neen, dank je, dien cent heb ik niet meer nodig!”

„Dus je weet het wél!”

„Ja!” plechtig.

„Maar wat wil je dan nog meer van me? Moet ik haar soms voor je vragen?”

„Dat zou een reusachtige oplossing zijn,” zei Leo verrast.

„Als je maar weet, dat ik daar niet over denk!” Wat trilde mijn stem toch ellendig. „Ik begin meer dan genoeg te krijgen van dat gezeur van je, iederen avond. Als ik dat geweten had...”

„Laten we dan de scène repeteeren.”

„Loo, doe niet absurd!”

„Liet, het is zoo'n schat van een kind. Wel niet mooi, maar lief...” Leo sloot de oogen, „kameraadschappelijk en fier bovendien. En fijngevoelig! Een echt onafhankelijk, dapper meisje...”

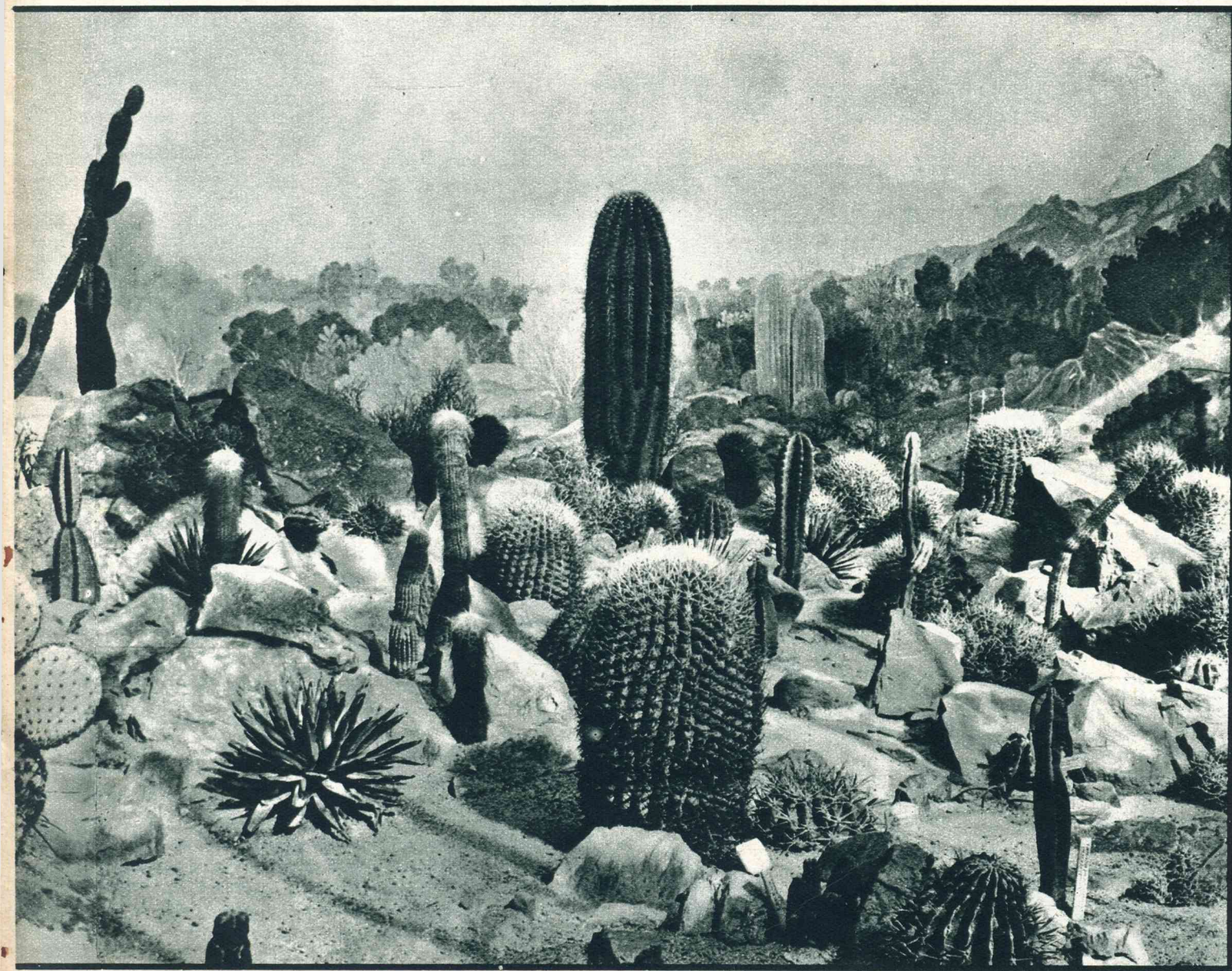
„Maar Leo, is het dan alwéér een ander,” zei ik wanhopig; want deze beschrijving klopte evenmin met Mia als met Lène.

„Ja! Ze geeft niets om me; ze vindt mij goed genoeg voor haar excentrieke vriendinnen! Ze — ze is — ze huwelijkt me liever uit, dan zelf éénige aandacht aan me te besteden!”

Tantetje van Bovenwijk had het al zóó lang gehóópt!

Ze omhelsde me met tranen in de oogen.

Cactnslandschap. De botanische tuin van Kew Gardens te Londen is verrijkt met deze uitgebreide cactus-collectie uit Californië, waar onder zich de allerzeldzaamste soorten bevinden.

Een der dansgroepen, onder leiding van Darja Collin en Igor Schwegoff, die veel bijdroegen tot het welslagen der uitvoering.

Julius Caesar (Ed. Helmuth) en Cleopatra (Else Musselli).

Abraham van der Vies, de regisseur van de Opera Studio.

De Eerste Voorstelling der „Opera Studio”

*Paul Pella, die de muzikale leiding had bij de opvoering van Haendels „Julius Caesar”.
Teresa Gerson, die een goede vertolking gaf van de Cornelia-partij.*

De „Opera Studio”, het nieuwe opera-gezelschap dat zich te Amsterdam kwam vestigen, heeft in den Stadsschouwburg een eerste opvoering gegeven van Haendels „Julius Caesar”. Deze eerste voorstelling is een volkomen succes geworden voor het jonge gezelschap; het is dan ook te hopen, dat het in staat zal zijn zich te handhaven. Al te veel operagezelschappen hebben wij reeds zien ten gronde gaan, zoodat het zeker te wenschen is, dat de Opera Studio, na zoo'n belangrijke artistieke praestatie, een reeks goede opvoeringen voor het voetlicht zal kunnen brengen.

In één keer blanker tanden!

Zelfs de meest verkleurde tanden worden na korten tijd parelblank, als ze regelmatig met **PASTOL** worden gepoetst. Bovendien zal **PASTOL** door haar hygiënische werking de tanden gezond en gaaf houden.

PASTOL is heerlijk frisch van smaak, zuiver van samenstelling en . . . Nederlandsch Fabrikaat! Ook in tuben verkrijgbaar.

Doos 20 en 35 ct.
Tube 35 en 60 ct.

BOLDOT'S
Pastol
maakt Uw tanden blank

SALADINE

Gondregel is de beste slaolie!

DOELMATIGE PUBLICATIE VAN UW ZAKENNIEUWS IS VAN GROOT BELANG VOOR UW ONDERNEMING

Een benijdenswaardig teint Door gemakkelijke methode . . .

Ook al bent U tevreden over Uw huid, ook al is Uw huid nog zoo slecht: **Radox** zal Uw teint verbeteren.

Radox maakt namelijk in water zuurstof vrij, welke door dringt onder de huid, waar de kliertjes liggen die vetdeeltjes afscheiden, en de huid de frisheid en soepelheid der jeugd geven.

Zelfs het beste teint lijdt door onzuiverheden, die in de poriën dringen, crèmes, poeders etc. Bij verstopte poriën kunnen de kliertjes niet meer behoorlijk functionneeren, waardoor de huid ziekelijk wordt en onfrisch, vlekken en puistjes ontstaan. Water en zeep kunnen dit niet voldoende reinigen. Alleen zuurstof kan de verstopte poriën openen en zuiveren en doordringen tot de onderhuidse weefsels, welke zij verfrist en versterkt.

Wanneer U dus steeds wanneer ge het gezicht wast wat **Radox** door het water mengt, zal de vrijgekomen, geneeskrachtige zuurstof niet alleen alle puistjes etc. verwijderen; Uw geheele huid wordt verjongd en verfrist. Een zacht, blozend teint zal U een sieraad worden, dat iedereen U benijdt.

Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209
Amsterdam-C.

Lange Gebogen Wimpers

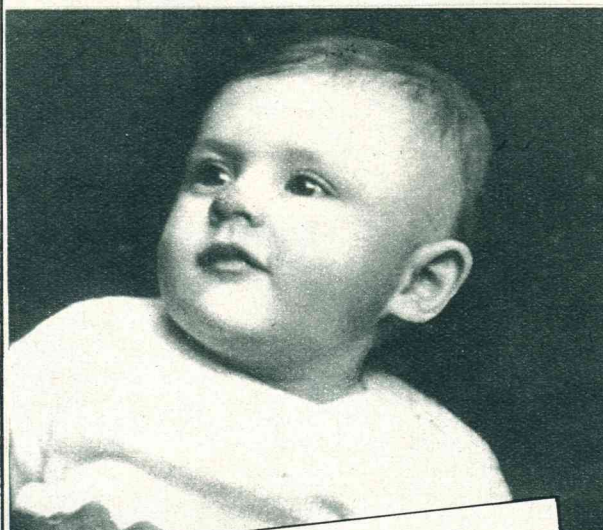
Alle Film- Sterren

bestudeeren zorgvuldig de uitdrukking van hare oogen wel wetend, dat de juiste verzorging ervan bijdraagt tot haar succes. Zij allen gebruiken **Kurlash** preparaten, de meest volmaakte en beschaafde voor „Eye make up”; geeft ook Uw oogen de uitdrukking die zij verdienen! Koopt nog heden een **Kurlash** en krult Uw wimpers.

In le klas zaken à f 3.—. Geïllustreerde brochure gratis op aanvraag bij den Generaal-agent: K. RIJPKEMA - Weteringkade 98 B - DEN HAAG

KURLASH

„Bescherm baby's huid” zeggen de doktoren. „Gebruik nooit scherpe zeepsoorten om de kleertjes te wassen”. Daarom gebruiken voorzichtige moeders **Lux**. Het is zoo zuiver en zoo zacht, dat het zelfs de teerste babyhuid niet schaden kan.

Door haar
zuinigheid
goedkoop!

Handen, die tot het hart spreken . . .

Zachte, teere vrouwenhanden — hoe vlug kunnen zij hun natuurlijke charme verliezen door huishoudelijk werk, sport of weersinvloeden. Voorkomt U dat, het is nu zoo gemakkelijk. Als U het juiste middel gebruikt, hebt U slechts enkele minuten per dag nodig om ze steeds glad, blank en aantrekkelijk te houden. Dat juiste middel is **Kaloderma-Gelee**, speciaal voor de verzorging der handen. **Kaloderma** behoedt ze met volkomen zekerheid voor rood of ruw worden, hoe zeer ze ook dikwijls van huishoudelijk werk of weer en wind te lijden hebben. Het houdt ze jeugdig en teer en maakt ook reeds aangetaste huid gedurende den nacht weer zacht en soepel. Aan **Kaloderma-Gelee** danken miljoenen vrouwen die onweerstaanbare charme, die steeds van zachte en gesoigneerde vrouwenhanden uitgaat.

★Probeert U eens het volgende: Wrijft U — steeds na het wassen, zolang de huid nog vochtig is — een weinig **Kaloderma-Gelee** op den rug van de hand, de gewrichten en de vingers. Masseert en kneedt U flink een minuut lang en U zult bemerken, dat na afloop hiervan de huid het gelee volkomen heeft opgezogen en reeds in deze enkele seconden merkbaar gladder en elastischer is geworden. Laat U **Kaloderma-Gelee** 's nachts werken en let U eens op het resultaat!

Onovertroffen tegen gesprongen handen

KALODERMA-GELEE ter verzorging der handen

In tubes f — 20, f — 35 en f — 60

F. WOLFF & SOHN · KARLSRUHE

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde

BOOM'S MAAGPOEDER

Alleen echt met den naam **BOOM**.
Verkrijgbaar in Apotheken en
Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

De sportafdeling van het landstormverband Amsterdam organiseerde Zondag een 30 K.M. afstandsmarsch. Het gezelschap onderweg na den start op den Amsteldijk.

SPORT VAN DE WEEK

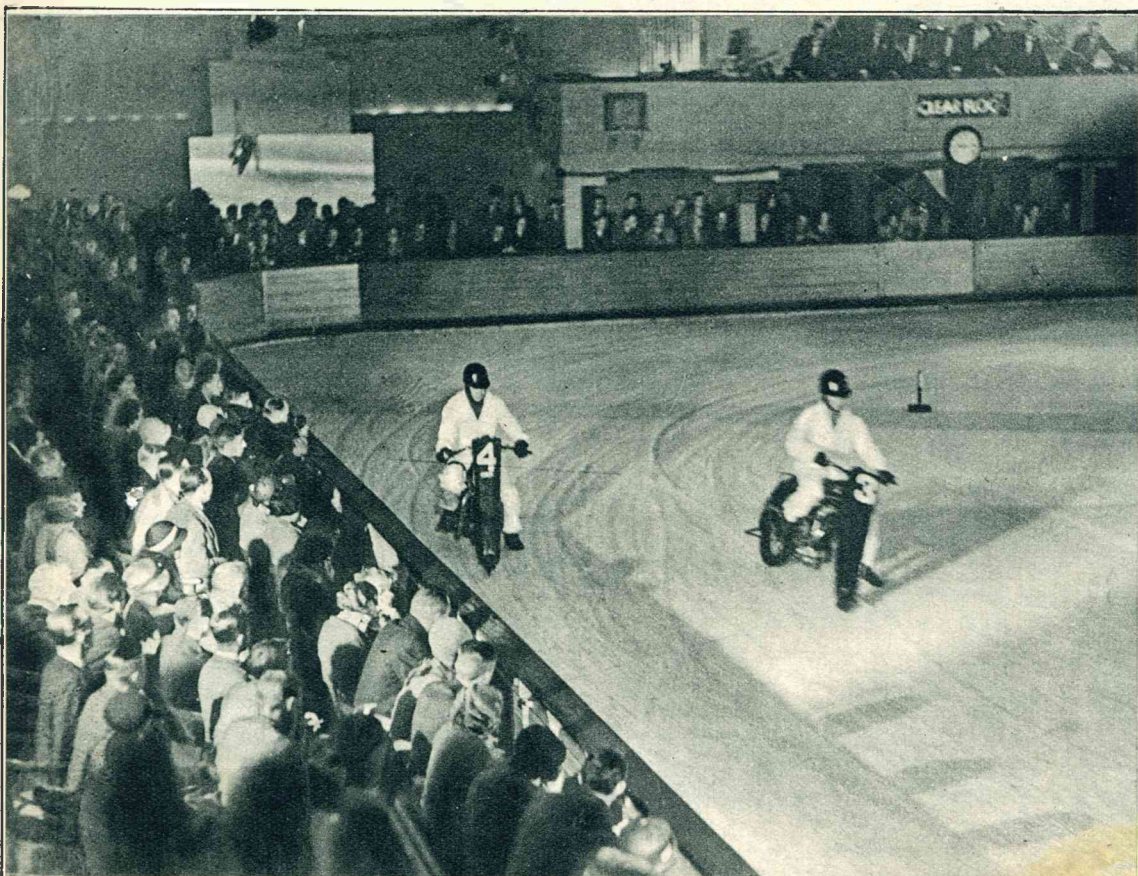
De vrees, dat Ajax voor de tweede maal tegen Sparta zou struikelen, is ongegrond gebleken. Eigenlijk was er ook geen enkele reden om een nederlaag te voorspellen, doch het hoofdstedelijke publiek is nu eenmaal een beetje bijgelooft, terwijl het overigens ook wel zijn goeden kant heeft een beetje pessimistisch te zijn. In elk geval kregen deze pessimisten Zondagavond reden om dubbel en dwars verheugd te zijn, niet alleen over de goede overwinning van hun favorieten, doch bovendien ook door het buitenkansje van Feijenoord's nederlaag. Wanneer thans nog een zwartkijker durft beweren dat Ajax geen kampioen wordt, dan... heeft hij het in elk geval niet bij het rechte eind.

Onderaan in afdeling I schijnt de spanning er in te komen. Door de overwinningen van 't Gooi en A.D.O. en de nederlaag van Haarlem tegen H.F.C. ontstaan er hier meer mogelijkheden dan men veronderstelde. Wel is de achterstand van 't Gooi nog beduidend, doch zeker niet groot genoeg om den moed te verliezen.

In afdeling II heeft de situatie zich maar weinig gewijzigd. Kampioens- en degradatiecandidaten

Swift en Westerkwartier deelen de punten (2-2). Moment vol spanning voor den korf van Westerkwartier.

De korfbalwedstrijd D.V.D.—Koog Zaandijk (1-2). Op onze kiek ziet men de Koogers hun eerste doel scoren. De bal staat op het punt in den korf te verdwijnen.

Iets nieuws voor de motorrenners. Te Bornemouth hield men motorsnelheidwedstrijden op een ijsbaan. Zooals men op de foto kan zien, heeft men het voorwiel vervangen door metaal, dat als een schaats over het ijs glijdt.

met een dikke nederlaag naar de domstad terugzond. V.V.A. werd een puntje rijker door het gelijke spel tegen Spartaan. Nu echter sluit T.O.G. de rij. Bezien wij de situatie wat nader, dan blijkt hieruit duidelijk dat de Amsterdamsche clubs hier de grootste moeite zullen hebben om zich veilig te stellen.

* * *

Onder een temperatuur, die voor korfballen allesbehalve geschikt was, zijn de beide voor de Westelijke 1e klasse vastgestelde wedstrijden Swift-Westerkw. en D.V.D.—Koog-Zaandijk toch nog doorgegaan. Het spelpeil in deze ontmoetingen was echter zeer middelmatig, wat ook geen wonder was, daar de felle Oostenwind het meest onmisbare wapen van een korfballer, n.l. de handen, geheel verkleumde. Voor den strijd om den eeretitel zijn beide wedstrijden van groot belang geweest,

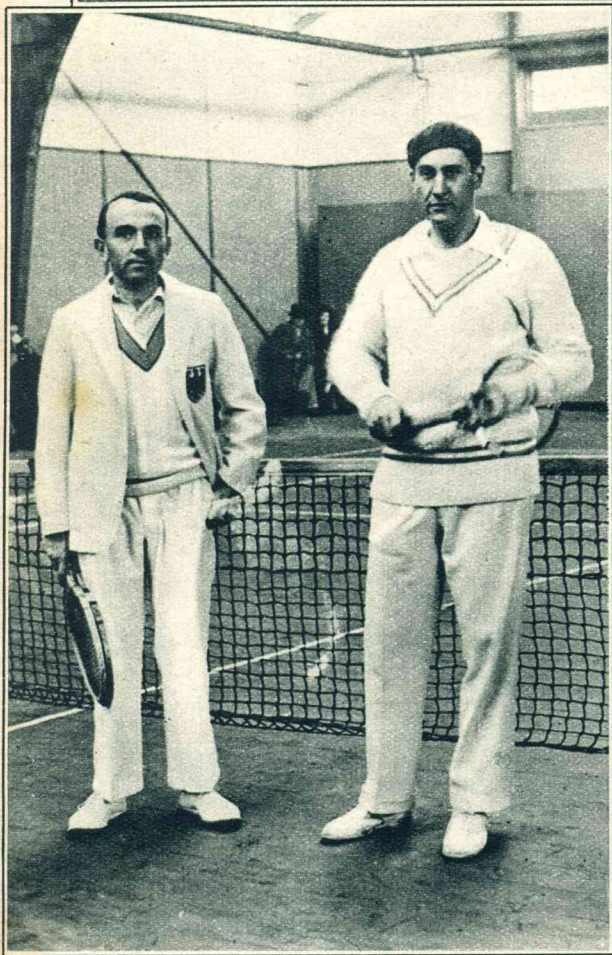

De voetbalwedstrijd Duitsland-Polen in het Poststadion te Berlijn. Tegen het einde scoorden de Duitschers het eenige doelpunt in deze match. Onze kiek geeft een moment weer voor het Deutsche doel.

V. V. A. en De Spartaan deelen de punten (1-1). Moment uit deze match aan de Kruislaan. De verdediging der roodwitten in actie

één uitwedstrijd tegen D.T.V. zonder twijfel het minst zware is in vergelijking met dat van Westerkw. en Bl. Wit, zoo zou het ons tenslotte niets verwonderen, wanneer de Zaankanters met den eerepalm zouden gaan strijken. Dat ons echter nog een aantal zeer spannende en interessante kampen te wachten staan, daarvan kan men verzekerd zijn.

De finale van de intern. tenniswedstrijden in het R.A.I.-gebouw. Links de Deutsche winnaar Nourney, rechts zijn tegenstander Heijnen.

Zondag a.s. trekt het Nederlandsch Elftal in het Stadion tegen de Oostenrijkers ten strijde. Onze caricaturist zag de ploeg op deze wijze vol moed het betreden. V.l.n.r.: v. d. Meulen, v. Run, Diepenbeek, Pellikaan, Anderiessen, v. Heel, Wels, Vente, Lagendaal, Schoemakers, Mulders.

WAARSCHUWING: Om Uw mooie tanden te behouden moet ge tandaanslag bestrijden!

Tandaanslag is steeds aanwezig - in iederen mond - op iederen tand - steeds woekt het voort.

Het grootste gevaar van tandaanslag schuilt in tandbederf. In tandaanslag bevinden zich kleine bacteriën, die een scherp zuur afscheiden. Dit zuur verteert het glazuur der tanden, zooals andere zuren gaatjes in hout of stoffen bijten. Steeds dringt dit zuur dieper en dieper door. Tenslotte wordt de zenuw bereikt... het wortelkanaal wordt geïnfecteerd... en wanneer niet tijdig geplombeerd wordt, is het onheil niet te overzien. Om de tandaanslag te bestrijden moet

men Pepsodent gebruiken inplaats van gewone tandpasta's. Waarom? Omdat Pepsodent een speciaal materiaal bevat, dat den tandaanslag verwijdert. Dit materiaal in Pepsodent is een van de meest opzienbarende ontdekkingen van dezen tijd. De wijze, waarop ieder spoor van tandaanslag wordt verwijderd, is een openbaring! Algemeen wordt erkend, dat dit materiaal tweemaal zoo zacht is als dat, wat in gewone tandpasta's verwerkt wordt.

Gebruik Pepsodent tweemaal per dag - bezoek Uw tandarts minstens tweemaal per jaar.

Pepsodent is de tandpasta, die den tandaanslag verwijdert
Grote tube f 0.75, dubbele tube f 1.25. 4185

HEEFT U REEDS EEN PRESTO SLAGZIN?

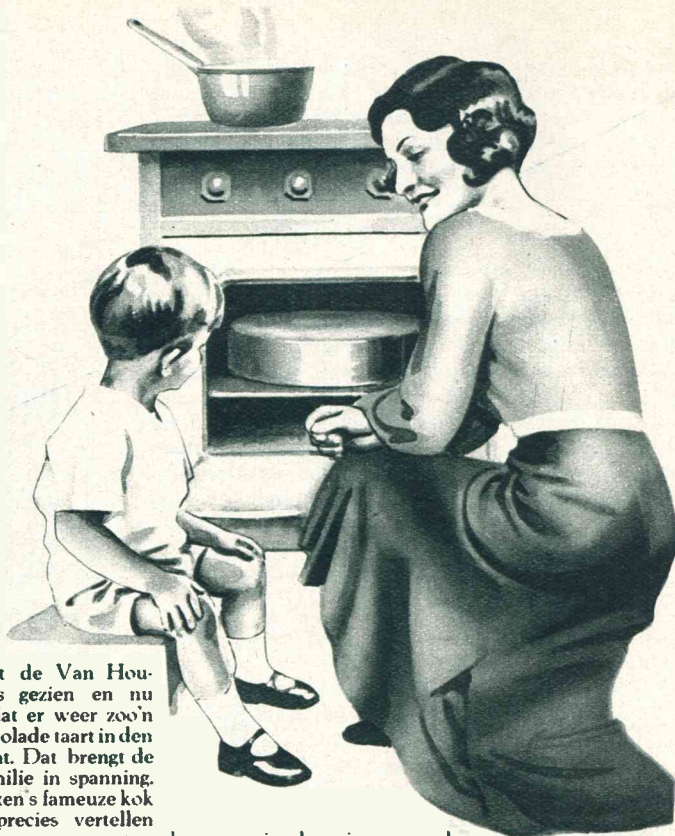
U heeft toch gehoord van den grooten PRESTO wedstrijd? Een zinnetje van hoogstens 6 woorden schrijven, dat het nut van PRESTO zeepoeder doet uitkomen! Meer dan 2000 gulden aan prijzen is uitgelooft!

Vindt U het niet de moeite waard hieraan mee te doen? Probeer PRESTO Zeepoeder en geef Uw ervaring in een mooien slagzin, die U met 6 PRESTO omslagen aan de N.V. Wascholinefabriek, kantoor Rotterdam, inzendt

INDERDAAD NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Waar wacht hij op?

Hij heeft de Van Houten's bus gezien en nu weet ie dat er weer zoo'n fijne chocolade taart in den oven staat. Dat brengt de heele familie in spanning. Van Houten's fameuze kok kan U precies vertellen hoe je een taart moet maken, waarin de zuivere smaak en het fijne aroma van Van Houten's cacao bijzonder tot hun recht komen. Hij maakt geen geheim van zijn wetenschap. Op de verpakking van de nieuwe bussen vindt U zijn recepten voor pudding, vla, taarten enz. Telkens kunt U iets anders maken en aan het eind van de maand is de bus leeg en ontvangt U het interessante „Eigen Tijdschrift“.

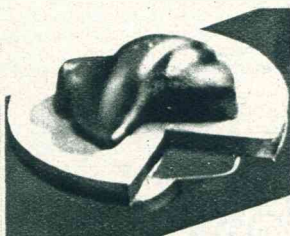
Van Houten's
CACAO
MET RECEPTEN

„De zuiverste en fijnste“

Vraagt Uwen winkelier het nieuwe 1/2-ons pakje van Van Houten à 10 ct., voldoende voor 10 koppen cacao of een groote chocolade-pudding, en ge zult een vaste Van Houten klant worden.

Zijt gij reeds abonné van dit blad?... Zoo niet, abonneert U nog heden.

ESCARA

Treft den smaak door de fijne gecombineerde vulling van caramel en nougat.

RINGERS
Let op den naam!

DE KWALITEIT VAN EEN ARTIKEL

IN HET LICHT VAN DE RECLAME

IS EEN BEWIJS VAN DEUGDELIJKHEID

KOOPT GEADVERTEERDE ARTIKELN

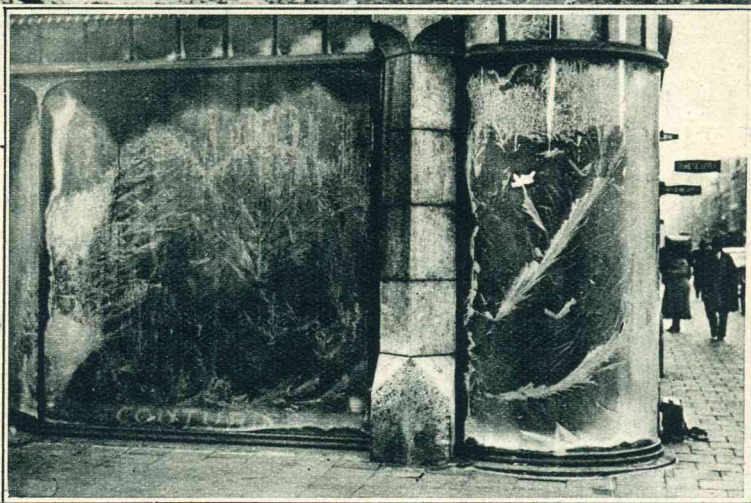
ONDER NUL

Het Leger des Heils heeft zijn prettíge aanwijzingen weer opgehangen.

De hevige koude, die begin December inzette, had tot gevolg, dat het Buiten IJ en het IJsselmeer tot Marken bijna dicht kwamen te liggen. De schippers moesten zich haasten om de Oraaijssluizen binnen te komen, wilden zij niet invriezen.

Bloemen op de ruiten van een bloemenwinkel op den hoek van de P.C. Hoofstraat.

Met verkleumde vingers bespelen de straatmuzikanten hun instrument. Te weinig voorbijgangers blijven staan om een penningske te offeren.

Ook in de stad was het, tengevolge van den scherpen Noord-Ooster, bitter koud. De marktvrouwen hadden zich zoo goed mogelijk beschut tegen den wind.

IN BEHOUDEN HAVEN